

Q22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணய பரமாத்மநே நம:

272

ஸ்ரீ கோபிகா கீதை.

சின்னமு. ரா. ஸ்ரீ நிவாஸ பாட்ராசார்யரால்
எளிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்ட
பதவுரை, கருத்துரைகளுடன் கூடியது.

272
354

Printed at the Sri Janardana Printing Works, Ltd.,
High School Road, Kumbakonam.

Q22
N154
59760

ஸ்ரீ-வரு ஆனி-மீ

1954

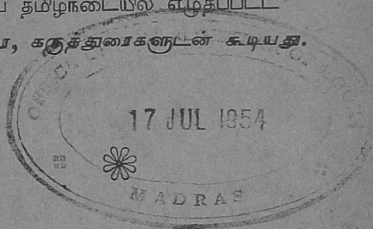
ஆறு அண

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணய பரமாத்மநே நம:

ஸ்ரீ கோபிகா கீதை.

சின்னமு. ர. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசார்யரால்
எளிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்ட
பதவுரை, கருத்துரைகளுடன் கூடியது.

ஜய-வ்ரு ஆனி-மீ

1954

விசை

ஆய அணை

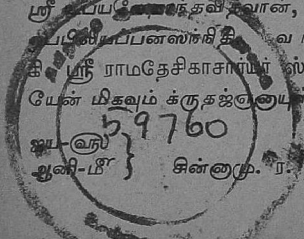
Q22

N54

ஸ்ரீ:

விஜ்ஞாபநம்.

ஸ்ரீபாகவதம் 10-வது ஸ்கந்தத்தில் ராஸகரீடையை வர்ணிக்கும் அத்தியாயங்கள் ஐந்து (29 x 33). கண்ணன் கோபஸ்திரீகளுடன் செய்த ராஸகரீடையை எவன் சிரத்தையுடன் கேட்கிறானோ, உபதேசிக்கின்றானோ; அவ்விருவருமே மேலான பகவத் பக்தியைப் பெற்று காமத்தைஜயித்து மனத்தைத் தன்வசமாக்கி கொண்ட தீரர்களாகிறார்கள் - என்று 33-வது அத்தியாயத்தின் முடிவில் கூறியிருக்கிறது. அத்தகைய ராஸகரீடையைச் சொல்லும் ஐந்து அத்தியாயங்களில் ஒன்று இந்தக் கோபிகாகீதை. வியாக்கியானங்களே யறஸரித்து இதற்கு எளிய தமிழ் நடையில் அடியேன் பதவுரை கருத்துரை எழுதி வெளியிட்டுள்ளேன். இதைச் சேர்த்தும் ப்ரூப் பார்த்தும் கொடுத்த ஸ்ரீ உபயோககர்த்தவீதவான், "வித்வாந், சிரோமணி" உபயோகப்பனஸந்ரிதி வந் கே பு ர ம். நவநீதம். கி. ஸ்ரீ ராமதேசிகாசார்யர் ஸ்வாமி விஷயத்தில் அடியேன் மிகவும் க்ருதஜ்ஞானியுள்ளேன்.

ஆய-வரு }
ஆனி-மீ }

59760

சின்னமு. ர. ஸ்ரீநீவாஸபாட்ராசார்யன்,

श्रीः

श्री गोपिकागीता ॥

जयति तेऽधिकं जन्मना व्रजः
श्रयत इन्दिरा शश्वदत्र हि ।
दयित दृश्यतां दिक्षु तावकाः
त्वयि धृतासवस्त्वां विचिन्वते ॥ १ ॥

शरदुदाशये साधु जातसत्-
सरसिजोदरश्रीमुषा दृशा ।
सुरतनाथ तेऽशुक्कदासिकाः
वरद निघ्नतो नेह किं वधः ॥ २ ॥

विषजलाशयात् व्यालराक्षसाद्
वर्षमारुताद् वैद्युतानलात् ।
वृषमयात्मजात् विश्वतो भयात्
ऋ(वृ)षभ ते वयं रक्षिता मुहुः ॥ ३ ॥

न खलु गोपिकानन्दनो भवान्
 अखिलदेहिनामन्तरात्मदृक् ।
 विखनसाऽर्थितो विश्वगुप्तये
 सख उदेयिवान् सात्वतां कुले ॥ ॥ ४ ॥

विरचिताभयं वृष्णिधुर्य ते
 शरणमीयुषां संसृतेर्भयात् ।
 करसरोरुहं कान्त कामदं
 शिरसि धेहि नः श्रीकरग्रहम् ॥ ॥ ५ ॥

व्रजजनार्तिहन् वीर योषितां
 निजजनस्सयध्वंसनस्मित ।
 भज सखे भवत्किङ्करीः स नो
 जलरुहाननं चारु दर्शय ॥ ॥ ६ ॥

प्रणतदेहिनां पापकर्शनं
 तृणचरानुगं श्रीनिकेतनम् ।
 फणिफणार्पितं ते पदाम्बुजं
 कृणु कुचेषु नः कृन्धि हृच्छयम् ॥ ॥ ७ ॥

मधुरया गिरा वल्गुवाक्यया ॥ ८ ॥
 बुधमनोज्ञया पुष्करेक्षण ।
 विधिकरीरिमा वीर मुह्यती-
 स्धरशीधुनाऽऽप्याययस्व नः ॥ ८ ॥
 तव कथामृतं तप्तजीवनं
 कविभिरीडितं कल्मषापहम् ।
 श्रवणमङ्गलं श्रीमदाततं
 भुवि गृणन्ति ये भूरिदा जनाः ॥ ९ ॥
 प्रहसितं प्रिय प्रेमवीक्षितं
 विहरणं च ते ध्यानमङ्गलम् ।
 रहसि संविदो या हृदि स्पृशः
 कुहक नो मनः क्षोभयन्ति हि ॥ १० ॥
 चलसि यत् व्रजात् चाख्यन् पशून्
 नलिनसुन्दरं नाथ ते पदम् ।
 सिलवृणाङ्कुरैः सीदतीति नः
 कलिलतां मनः कान्त गच्छति ॥ ११ ॥

दिनपरिक्षये नीलकुन्तलै-

र्वनरुहाननं विश्रदावृतम् ।

(व)घनरजस्वलं दर्शयन् मुहु-

र्मनसि नः स्मरं वीर यच्छसि ॥

॥ १२ ॥

प्रणतकामदं पद्मजर्चितं

धरणिमण्डनं ध्येयमापदि ।

चरणपङ्कजं शन्तमं च ते

रमणी नः स्तनेष्वर्पयाधिहन् ॥

॥ १३ ॥

सुरतवर्धनं शोकनाशनं

स्वरितवेणुना सुष्ठु चुम्बितम् ।

इतररागविस्सारणं नृणां

वितर वीर नस्तेऽधरामृतम् ॥

॥ १४ ॥

अटति यद् भवानह्नि काननं

त्रुटि युगायते त्वामपश्यताम् ।

कुटिलकुन्तलं श्रीमुखं च ते

जड उदीक्षतां पक्ष्मकृद् दृशाम् ॥

॥ १५ ॥

पतिसुतान्वयभ्रातृवान्धवा-
 नतिविलङ्घय तेऽन्त्यह्यच्युतागताः ।
 गतिविदस्तवोद्गीतमोहिताः
 कितव योषितः कस्त्यजेन्निशि ॥ १६ ॥
 रहसि संविदं हृच्छयोदयं
 प्रहसिताननं प्रेमवीक्षणम् ।
 बृहदुरः श्रियो धाम वीक्ष्य ते
 मुहुरतिस्पृहा मुह्यते मनः ॥ १७ ॥
 व्रजवनौकसां व्यक्तिरङ्ग ते
 वृजिनहन्त्रयलं विश्वमङ्गलम् ।
 त्यज मनाक् च नस्त्वत्स्पृहात्मनां
 स्वजनहृद्रुजां यन्निषूदनम् ॥ १८ ॥
 यत्ते सुजातचरणाम्बुरुहं स्तनेषु
 भीताः शनैः प्रिय दधीमहि कर्कशेषु ।
 तेनाटवीमटसि तद् व्यथते न किंस्वित्
 कूर्पादिभिः भ्रमति धीर्भवदायुषां नः ॥ १९ ॥

इति गोप्यः प्रगायन्त्यः प्रलपन्त्यश्च चित्रधा ।
 रुरुदुः सुखरं राजन् कृष्णदर्शनलालसाः ॥
 तासामाविरभूच्छौरिः सयमानमुखाम्बुजः ।
 पीताम्बरधरः स्रग्वी साक्षान्मन्मथमन्मथः ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய வராகீதநெ தகீ:

|| ஸ்ரீ மொவிகாநீதா ||

ஜயதி தெதயிகம் ஜநநா வுஜ:
ஸ்ரயத ஹநிரா ஸஸூக்து ஹி |
டியித டிஸ்ஸூதாம் டிக்ஷு தாவகா:
கவயி யுதாவாவஸூம் விவிநூதெ | 1 க |

ஸ்ரரஹாஸாயெ வராய ஜாதவக-
வரவிக்ஷாஹ ஸ்ரீஹா டிஸ்ஸா |
ஸுர தநாய தெதஸூஹ டாவிகா:
வரஹ நிவூதொ நெஹ கீம் வய: || 1 2 ||

விஷஜயாஸயாக் வுஹாராக்ஷவாக்
வஷு ஹாஸூதாக் வெஹூதாநஹாக் |
வுஷயாத்ஜாக் விஸூதொ ஹயாக்
(வ்ரு)ஹீஷஹ தெ வயம் ரக்ஷிதா ஹஹம்: ||

ந வறு மொவிகாநடிநொ லவாநு
 கவிடுஷெணிநாநீனாநாதடிசு^௧ |
 விவநலாநிபுதொ விஸுமுலுயெ
 ஸவ உஷெயிவாநு ஸாக்வதா^௨ம் குடு^௩ | ச ||

விரவிதாஸயம் வருஷியயபு தெ
 ஸரணீயுஷா^௪ம் ஸம்ஸுதெஸுயாசு |
 கரஸநொராமம் காணு காநீடி^௫
 ஸிரவி யெணி ந: ஸீகரமுஹடி || ௩ ||

புஜஜநாதிபுஹநு வீர யொஷிதா^௬
 நிஜஜநலுயயு^௭ஸநலித |
 லஜ ஸநெ லவசுகி^௮ங்கரீ: ஸுந:
 ஜமராமாநநம் வாரா டுயய | || ௪ ||

புணுதஷெணிநா^௯ம் வாவகஸு^{௧௦}நம்
 துணவராநாமம் ஸீநிகெதநடி |
 மணிமணாவிபு^{௧௧}தம் தெ வடி^{௧௨}ஜுஜடி
 குணு குடுஷெ^{௧௩}நம் கரு^{௧௪}நி ஹு^{௧௫}ஹடி ||

உயரயா திரா வறுவாக்யா
 வுயரினொஜ்யா வுவுரெகண்ண |
 வியிகரீரிதா வீர உஹூதீ:
 சுயரசீயுநா஽஽வ்யாயவஸூ ந: || 1 அ ||

தவ சுயாஜேதம் தவஜீவநம்
 கவிவிநீலிதம் சுயூஷாவஹடி |
 ப்ருவணஜேஹம் ஸ்ரீஜாதகம்
 லுவி ம்ருணணியெ(தெ)லூரிதா ஜநா: |

புஹவிதம் விரய வெஜேவீக்ஷிதம்
 விஹரணம் உ தெ யூநஜேஹடி |
 ரஹவி ஸம்விஜோ யா ஹுஜி ஸூரஸ:
 குஹக நொ உந: சுஷாலயணி ஹி|| கம் |

உருவி யஜ் ஜாக் வாரயநு வஸூநு
 நவிநஸூநரம் நாய தெ வடிடி |
 விருதுணா஽஽ரெ: வீடிதீகி ந:
 கருருதாம் உந: காண மஜ்ஜிதி | 1 கக |

ழிநவரீக்ஷயெ நீலகுகுடுஹெஃ
 வநரூஹாநநம் னிலுடாவுதடி |
 வ(வ)நரஜவ்ஹும் டிஸயுநு டுஹுஃ
 டநவரி நஃ ஹுநம் வீந யஹ்வரி || கஉ ||

ஹுணதகாஃடி வஃஜாவிடதம்
 யரணீஹுநம் டெயுயடாவடி |
 வரணவஹுஜம் ஶஹுஃ வ தெ
 ரஹுண நஃ ஹுநெஹ்வயுயாயிஹநு || கன ||

ஹுநர தவயுடநம் டெராகநாஶநம்
 ஹுரிதவெணுநா ஹுஹு வஹுஹுதடி |
 ஹுநரரஹுவிஹுநாணம் ஶுணா
 விநர வீந நஹெஹ்வயுயாஹுதடி || கஶ ||

ஶுடதி யஹ்வாநஹு கானநம்
 ஶுடி யுஶாயதெ ஶ்வாஹுயுதாடி |
 ஶுடிஹுகுகுஹு ஶுஹுஹு வ தெ
 ஹுஹு ஹுஹுஹுதாஹு வஹுஹுஹுஹுஹு || கஹு ||

வதிஸுதா நயலா துவா நுவாநு
 சுதிவிருஜு தெ (2ஊ) ஹுவுதா மதா:
 மதிவிடிவவொதீதொணிதா:
 சிதவ யொஷித: கஸுஜெநிஸி || கக ||

ரஹஸி ஸ்விடி ஹுஜ்யொடியம்
 ஸுஹஸிதா நகம் ஸுஜவீக்ஷணடி |
 ஸுஹஹார: ஸுயொ யாஜ வீக்ஷு தெ
 ஶுஹார திஸுஹா ஶுஹு தெ ஶக: || கக ||

ஸுஜவநௌகஸா வுதீரஜ தெ
 வுஜிநஹஸுரம் விஸுஜஜடி |
 துஜ ஶநாதந: கஸுஸுஹா துநா
 ஶுஜநஹுஜா யனிஷுடிநடி || கக ||

யதெ ஶுஜா தவரணா ஶுஶுஶம்
ஸுநெஷு
 ஶீதாஸுநெ: ஶுயடிஶுஶிககஸுஸெஷு ||
 தெநாடவீடிவீ துஸுயதெ ந கிஶுஸு
 கவீவாடிவிஸுடிதி ஶீஸுவுடியாஷா
ந: || கக ||

ஊதி மொவ்யு: ப்ரமாயனூ:
 ப்ரவயனூ ஸ்ரீ வித்ரயா |

ரூரூஉ: ஸூஸூரூ ராஜநூ
 கூணூ ஊபூ நூரூவூரூ ||

தூவூரூவி ரூவூசூ ஸூளூரூ:
 வூயூரூ நூவூரூ ஊஜூ |

வீ தூ ஊரூயூரூ: ஸூ ஸ்ரீ
 வூகூரூ நூ நூரூ நூயூ ||

|| ஸ்ரீ மூவூகூரூ தூ ஸூவூரூ ||

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ கோபிகாகீதையின் அவதாரிகை.

ஸ்ரீய:பதியாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனா
ஸர்வேசுவரன், தன்னுடைய ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்
யம் முதலிய குணங்களை இப்பூமியில் ப்ரகாசிக்கச்
செய்து, அத்தால் ஸகல ஜீவர்களையும் வசப்படுத்த
வேண்டும் என்று ஸங்கல்பித்து, தேவகி வஸுதேவர்
களின் தபஸின் பலமாகத் திருவாய்ப்பாடியில் கண்ண
லாக அவதரித்தருளினான். கண்ணன் தன்னுடைய
பாலகீர்டைகளால் யசோதா நந்தகோபர்களை உகப்
பித்தும், பூதனை முதலிய அஸுரர்களாலுண்டான
ஆபத்துக்களைப் போக்கியும், தனது திருமேனியின்
குணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் ஐந்து லக்ஷம்
ஆயர்குடிப் பெண்களைத் தன்னைவிட்டு அகலில் தரிக்க
மாட்டாத தன்மையராக்கியும், இவ்வாறு திருவாய்ப்
பாடி அடைய ஸந்தோஷிக்கச் செய்துவந்தான். ஒரு
ஸமயம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சரத்த்காலத்தில் கோபிகை

களுடன் கலந்து விளையாட மனங்கொண்டான். அப் போது சந்திரன் உதித்தான். அதனால் அழகிய வனத்தைக் கண்டு, கோபிகைகளின் மனத்தை அபஹரிக்கும் படி இனிமையாக வேணுகானம் செய்தான். மன்மத விகாரத்தை விளைவிக்கின்ற அவ் வேணுகானத்தைக் கேட்டு இழுக்கப்பட்ட மனமுடையவர்களாகிய கோபிகள் ஒருத்தி செல்வது மற்றொருத்திக்குத்தெரியாதபடி விரைந்து கிருஷ்ணனிருக்குமிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். ஒரு கோபி மாடு கறந்துகொண்டிருக்கையில் பாதியில் விட்டுவிட்டும், மற்றொருத்தி பாலைக் காய்ச்ச அடுப்பில் வைத்து அது பொங்கி வழியுமே என்பதையும் உணராமலும், ஒருத்தி பக்வமான அன்னத்தை அடுப்பிலிருந்து கீழே இறக்காமலும், கணவனுக்குப் பறிமாறிக்கொண்டிருந்தவள் அதை முழுவதும் செய்யாமலும் அங்கு வந்தனர். இப்படிப் பலவிதமாகப் போட்டது போட்படியே கோபிகைகள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய வேணுகானத்தைக் கேட்டுக் கூடினார்கள். அவர்களை நோக்கிக் கண்ணன் பின்வருமாறு உரைக்கலானான்—“பாக்கயதிகாள்! நல் வரவா? சேஷமந்தானே, இரவில் எதற்காக வந்தீர்கள்? காரணத்தைச் சொல்

லுங்கள், என்ன பிரியம் செய்யவேண்டும்? பெண்களாகிய நீங்கள் இப்போது இங்கு இருப்பது தகுதியன்று. உங்கள் கணவன் முதலானவர்கள் உங்களைத் தேடுவார்கள். நீங்கள் திரும்பிப் போவீர்களாக” என்று பலவாறாகத் தர்மோபதேசஞ் செய்தான். இதைக் கேட்ட கோபிகள் தங்கள் இஷ்டம் நிறைவேறுமையால் சிந்தையில் ஆழ்ந்தார்கள். பூமியைக் கால்களால் கீறிக்கொண்டு கண்ணீரை விட்டுக்கொண்டு வெறுமனே நின்றார்கள். பிறகு கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு சத்ருபோல் பேசும் கிருஷ்ணனைக் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறினார்கள்—

“ ஏ கிருஷ்ண! நீ இங்ஙனம் கொடுமையாகக் கூறினது யுக்தமன்று. எங்களைக் கைவிடலாகாது. அன்பனை உன்னோடு கலந்து குளிக்க வந்திருக்கிறோமே யன்றி நாங்கள் உன்னிடத்தில் தர்மோபதேசம் கேட்க வரவில்லை. எங்கள் ஆசையை விண் செய்யவேண்டாம். எங்கள் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வாயாக. நாங்கள் இஷ்டம் பூர்த்தி பெறாமல் திரும்பிப் போகமாட்டோம். வீடு வாசல்களை விட்டு உன்னைப் பணியவேண்டுமென்று உன் பாதாவிந்தத்தைப் பற்றி

யிருக்கிறோம். அருள் புரிவாயாக. நீ இடைச்சேரியிலுள்ள ஜனங்களின் வருத்தத்தைப் போக்குவதற்காக வன்றோ அவதரித்திருக்கிறாய். ஆதலால் காமத்தீயால் எரிக்கப்பட்ட எங்கள் ஸ்தனங்களில் உன் தாமரைக்கையை வைத்து எங்கள் வருத்தமெல்லாம் போகும் படி கிருபைசெய்யவேண்டும் பிரானே — என்று. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இவ்விதம் பேசுகின்ற கோபிகளின் பேச்சைக் கேட்டு மனமிரங்கி அவர்களுடன் பலவாறு கிரீடை செய்தான். யமுனை யாற்றங்கரையில் இப்படித் தாங்கள் விரும்பியபடி கலவியைப் பெற்ற கோபிமார்கள் தங்களை இவ்வுலகிலுள்ள பெண்களைவிட மேன்மையுடையவர்களாக நினைத்துக் கர்வம் கொண்டனர். அதைக்கண்ட கண்ணன் அவர்களின் கர்வத்தைப்போக்கவும், மேலும் தன்னிடத்தில் அபிரிவேசத்தை வளர்க்கவும் அந்த மணற்குன்றிலேயே மறைந்துவிட்டான். அந்தக் கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் குடிக்கொண்ட மனமுடையவர்களாகி, அவனுடைய பல வீரையாடல்களை அநுஸரித்தார்கள். “இதோ நான் கிருஷ்ணனாகிவிட்டேன்” என்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டும், அவ

னையே பாடிக்கொண்டும் இங்குமங்கும் சென்று, உள்
 னும் புறமும் நிறைந்திருக்கிற அப் பரமபுருஷனைத்
 தேடினார்கள். அரசமாமே! ஆலமாமே! அசோக
 மாமே! எங்கள் மனத்தைப்பறித்துக்கொண்டு திருடன்
 போல் போன கண்ணனைக் கண்டீர்களா? என்று புலம்
 பிக்கொண்டு பல மாங்கனையும், பல புஷ்பக்கொடிகளையும்,
 துளஸியையும் பார்த்து அவன் போன வழியைச்
 சொல்லுங்கள் என்று பலவாறு கேட்டனர். கண்ண
 னுடைய குருக்கத்திப்பூமாலையின் மணம் இங்கு வீச
 கின்றது. ஆதலால் அவன் ஒரு மனத்துக்கினிய காதலி
 யுடன் வந்திருக்கவேண்டும் என்றார்கள். இப்படிக்
 கோபிகைகள் சிரமமடைந்தவர்களாய் அவனுடைய
 திருவிளையாடல்களை அநுஸரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.
 ஸ்ரீகிருஷ்ணன் செய்த எல்லா விளையாடல்களையும் நட
 னம் செய்து காலத்தைக் கழித்தனர். பின்னையும்
 பிருந்தாவனத்திலுள்ள மாங்கனையும், செடிகளையும்,
 கொடிகளையும் கிருஷ்ணனைக் கண்டீர்களா என்று
 கேட்டுக்கொண்டே வனத்தில் சென்றனர். அங்குச்
 சில கால் அடிகளைக் கண்டனர். இந்த அடி ஸ்ரீகிருஷ்ண
 னுடையதே. தாமரை, கொடி முதலிய அடையாளங்
 கள் விளங்குகின்றனவே என்று தீர்மானித்து அக்

கோபிமார்கள் அந்த அடியை அனுஸரித்துக் கிருஷ்ணனைத் தேடிச் சென்றபோது அங்கு ஒரு பெண்ணின் கால் அடிகளும் கிருஷ்ணன் காலடிகளும் கலந்திருக்கக் கண்டு வருத்தமுற்றார்கள்.

“கிருஷ்ணனுடன் சென்ற பெண்மணி பூர்வ ஜன்மத்தில் பகவானை ஆராதித்திருப்பாள். ஆதலால்தான் நம்மெல்லோரையும் பரிதபிக்கும்படி செய்து கிருஷ்ணன் ஏகாந்தமாக அவளை அழைத்துக்கொண்டுபோனானன்றோ?” என்றிவ்வாறு பலவாறு கோபிகைகள் ஒரு வருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு கலக்கமடைந்த மனமுடையவர்களாகிக் காட்டில் திரிந்தார்கள். “நான்தான் உயர்ந்தவள், மற்ற எல்லாக்கோபிகளையும் விட்டுக் கிருஷ்ணன் என்னுடன் கூடிக்கலவி புரிகிறான்” என்று நினைத்த, கிருஷ்ணனுடன் சென்ற பெண்மணி கிருஷ்ணனை நோக்கிக் ‘கிருஷ்ணா! என்னால் நடக்க முடியவில்லை, நீ எங்குச் செல்ல விரும்புகிறாயோ, அங்கு என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்வாயாக’ என்றார்கள். என் தோளில் மேல் ஏறிக்கொள்வாயாக என்று கிருஷ்ணன் அப் பெண்மணிக்குச் சொன்னான். உடனே மறைந்துவிட்டான். அவள் ‘ஆ நாதா! அன்பனே!

நண்பனே! எங்கிருக்கின்றாய் எனனை வஞ்சிக்கலாமா? என்று புலம்பிக்கொண்டு அக்காட்டில் அலைந்து திரிந்தாள். அவளைக் கண்டார்கள் இக் கோபிமார்கள். அவள் கிருஷ்ணன் தன்னுடன் கூடியிருந்ததையும் விட்டுப்போனதையும் சொன்னாள். எல்லோரும் கூடிக் காட்டில் கிருஷ்ணனைத் தேடினார்கள். தங்கள் வீடு வாசல்களை நினைக்கவேயில்லை. இருளைக்கண்டு அச்சமுறவில்லை. எல்லாக்கோபிகைகளும் முன்பு எங்கு கிருஷ்ணனோடு கலந்திருந்தார்களோ, அந்த மணற்குன்றிற்குத் திரும்பிவந்து கிருஷ்ணன் வரவை எதிர்பார்த்து அவனையே பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பாடின விதத்தைக் கோபிகாகீதம் மூலமாக ஸ்ரீசுகர் பரீக்ஷித்துக்கு வெளியிடுகிறார்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ கோபிகா கீதை.

ஜயதி தேவதிகம் (க்ருஷ்ண) ஜந்மநா வ்ரஜ:
ச்ரயத இந்திரா சச்வதத்ர ஹி |
தயித த்ருச்யதாம் திக்ஷு தாவகா:
த்வயி த்ருதாஸவஸ்த்வாம் விசிந்வதே ||

(பதவுரை) வ்ரஜ: கோகுலமானது, தே - உன் னுடைய, ஜந்மநா - அவதாரத்தால், அதிகம் - மிகவும், ஜயதி - மேன்மையுடன் விளங்குகிறது. ஹி - எக் காரணத்தால், அத்ர - இங்கு, இந்திரா - இலக்ஷ்மி யானவள், சச்வத் - எக்காலமும் (ஒருநாளும் மாறு மல்) ச்ரயதே - வாஸஞ் செய்கின்றாளோ, (அக்கார ணத்தால் என்று சேர்த்துக் கொள்ளவும்), தயித - காதலனை! தாவகா :- உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள், (நாங்களோவென்றால்) த்வயி - உன்னிடத்தில் (உனக் காகவே) த்ருத அஸவ:- தரிக்கப்பட்ட பிராணனை யுடையவர்களாய், திக்ஷு - திக்குக்களில், த்வாம் - உன்னை, விசிந்வதே - தேடுகிறார்கள். (தேடுகிறோம்)

ந்ருச்யதாம் - (எங்களுக்குக்) காணப்பட வேண்டும். (தாத்தார்யம்) கோபிமார்கள் கண்ணனைக் காணாமல் வருந்தியவர்களாய் அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, பிராணதாரணம் பண்ணுகிறார்கள்.

எங்கள்மேல் மிக்க ப்ரீதியுள்ள கண்ணனே! நீ எங்கள் வாஸஸ்தாநமான கோகுலத்தில் அவதரித்த பின்பு இக்கோகுலம் மிகவும் மேன்மைபெற்று விளங்குகிறது. ஸம்பத்துடன், ஸம்பத்துக்கு அதிஷ்டாந தேவதையாகிய லக்ஷ்மியும் இங்கு இடைவீடாமல் எப்போதும் வாஸம் செய்கிறாள். ஆதலால் செல்வப் பெருக்கினால் இக்கோகுலம் தனக்கு மேலில்லையென்னும்படி மங்களகரமாக விளங்குகிறது. இதனால் இக்கோகுலத்தாரொல்லாரும் மிக மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். நாங்களோ, உன்னைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் வருத்தமடைகிறோம். உனக்காகவே பிராணனைத் தரிகின்றவர்களாய் உன்னைக்காணாமல் பற்பல திசைகளிலும் அலைந்து தேடித்திரிகிறோம். நீ எங்கள் கண்ணுக்குப்புலப்பட்டு எங்களைக் கடாசூழிக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

அதிகம் - முன்பைவிட அதிகமாக, எல்லாவற்றையும் விட அதிகமாக, நீ அவதரித்த இடமான மதுரையையும் விட அதிகமாக; ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இங்குச் செய்யும் ஸீலைகளை நீ செய்கிறதில்லையாதலால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் விட அதிகமாக என்றபடி.

இந்திரா சச்வத் ச்ரயதே:- ஓரிடத்திலும் நீடித்திராதவளான இலக்ஷ்மியும், வைகுந்தத்தில் உன்னைக் காணாமையாலும், வைகுந்தத்தைவிட இங்கு ஸம்பத்து நிறைந்திருப்பதாலும் இக்கோகுலத்திலேயே நீடித்திருக்கிறாள்; ஆதலால் இக்கோகுலம் மிக மேலாக விளங்குகிறது. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் தான் ஒருத்தியே உனக்குப் பிரியையானவள் என்று எண்ணி ஸ்ரீலக்ஷ்மீ உன்னை எப்போதும் அங்கு ஆசாயிப்பதில்லை; இங்கோ, பிரியைகளான நாங்கள் அனேகம் பேர்கள் இருப்பதால், தனக்கு எப்போது அவஸரம் கிடைக்கும் என்று பார்த்து லக்ஷ்மியானவள் ஸர்வகாலமும் இங்கு வலிக்கிறாள்-என்றும் சொல்லலாம்.

தாவகா :- உன் அபிமானத்துக்கு விஷயமானவர்கள். உன்னைச் சேர்ந்தவர்களாதலால்தான் இந்தத் துக்கம்.

தயித :- பிறர் துக்கத்தைக்கண்டு ஸஹியாத பரம தயாளுவான நீ துக்கப்படும் எங்களை மேலும் துக்கப்படுத்துவது தகுதியன்று என்றபடி. கோகுலம் இயற்கையிலேயே ஆரந்த பூர்ணமாயிருக்கிறது. அதற்கு வரும் மேன்மை தனக்கின்றி ஸர்வலோக ஹிதத்துக்காக என்பதை “ஜயதி” என்று பரஸ்மை பதம் தெரிவிக்கிறது. “சர்யதே” என்ற ஆத்மநே பதத்தின் கருத்து - இக்கோகுலத்தில் லக்ஷ்மி வந்து ஆசர்யிப்பதனாலுண்டான பயன் பதிவ்ரதையான லக்ஷ்மிக்கேயன்றி, கோகுலத்தின் சோபைக்காக அன்று என்பது.

தயித த்ருச்யதாம் :- பிறர் துக்கத்தைக் கண்டு ஸஹியாத பரமதயாளுவானவன் அவச்யம் ஸாக்ஷாத் தாகவே தோன்றுவான் என்று எண்ணி வேண்டு கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு ச்லோகமும் ஒவ்வொரு கோபிகை சொன்னதாக வைத்துக்கொள்ளலாம். அல்லது எல்லா ரும் சேர்ந்து சொன்னார்கள் என்றும் சொல்லலாம்.

“ஸமவேதா: ஜகு: க்ருஷ்ணம்” (சேர்ந்து கிருஷ்ண னைப்பாடினார்கள்) என்று முன் அத்தியாயத்தின் கடைசி ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

கோபிகார்கீதை 19-ச்லோகங்கள் அடங்கியது. அதில் கடைசி ச்லோகம் வேறு வருத்தம் (செய்யுள்). மற்ற 18-ச்லோகங்களிலும் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் (அடியிலும்) இரண்டாவது எழுத்தும் பெரும்பாலும் ஒன்றாகவே வருகிறதைக் காணலாம். அவ்விதமே சில ச்லோகங்களில் ஒவ்வொரு அடியிலுள்ள முதல் எழுத்தும் ஏழாவது எழுத்தும் ஒன்றாயிருப்பதையும் காணலாம். இது ஓர் சித்திரகாவியம். (1)

(அவ) நீங்கள் ஆங்காங்கு என்னைத் தேடுங்கள்; அதனால் எனக்கு என்ன குறை - என்னில் சொல்லு கிறார்கள்—

சரதுதாசயே ஸாது ஜாத ஸத்
ஸரஸிஜோதர ஸ்ரீமுஷா த்ருசா |
ஸுரதநாத தேஶசல்க தாஸிகா:
வரத நிக்நதோ நேஹ கிம் வத:ll (2)

(பதவுரை) ஹேஸுவாதநாத - ஸம்போகத்தை வளர்ப்பவனே! வாத - வேண்டும் வரங்களையளிப்பவனே! சாத உதாசயே - சாத்காலத்திலுள்ள தாமரையோடையில், ஸாத - நன்கு, ஜாத - உண்டான, ஸத்-அழகிய, ஸாஸிஜ - தாமரைமலரின், உதா - உள் இதழினுடைய, ஸ்ரீ முஷா - சோபையைத்திருடுகின்ற, த்ருசா - கண்ணால், தே - உனக்கு, அசுல்கதாஸிகா: - கூலிவாங்காமல் அடிமைப்பட்டவர்களான எங்களை, நிக்ரத: தே - கொல்லுகின்ற உனக்கு, இஹ - இந்த உலகில், ந வத: கிம் - இது வதமாக ஆகவில்லையா?

தே சுல்கதாஸிகா: - என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். அப்போது உன் ஸௌந்தர்யமாகிய மூல்யத்துக்குத் தாஸிகளான எங்களையென்பது பொருள் என்று வீராகவீயத்திலுள்ளது.

கேட்டவரங்களையளிக்கிறேன் என்று சொல்லிப் பரமாரந்தத்தைக் கொடுப்பவனே! தன்னையும் கொடுக்க வல்லவனே! சாத்காலத்தில் ஜலம் நிறைந்து நெடிய ஆழமுள்ளமடுவில் முளைத்துச் செழித்து வளர்ந்தழகிய தண்டில் ஸூரிய கிரணத்தால் அப்போது அலர்ந்த

தாமரைப்பூவின் உள் இதழின் சோபையை அபஹரிக்கின்றது உன் திருக்கண். நாங்களோ வேறு பயனை விரும்பாமல் உனக்குத் தொண்டுபட்டவர்கள். அப்படிப்பட்ட எங்களை அக்கண்ணால் ஹிம்ஸிப்பது வதமன்றோ? ஆயுதத்தால் வெட்டுவதுதான் வதம் என்றும், கண்ணழகால் கொல்லுவது வதமன்று என்றும் உன் எண்ணமா? ஆதலால் ஸ்த்ரீவதமாகிய இச்செயல் உனக்குக் குறைவை உண்டுபண்ணுதா? ஆதலால் உனது கண்ணால் அபஹரித்த எங்கள் பிராணனைத் திருப்பிக்கொடுப்பதற்காகவும், எங்களைக் கடாசுழிப்பதற்காகவும் நீ புலப்படுவாயாக — என்று வேண்டுகிறார்கள்.

உன் திருக்கண்ணுக்கு இயற்கையான-தாபத்தைப் போக்குதல், ஸந்தோஷத்தை யளித்தல், அன்பை வளர்த்தல் முதலிய குணங்களை யறவே விட்டு, அவைகளுக்கு விருத்தமானசெயலால் நீ எங்களை வதைப்பது மிகவும் நிஷ்டூரமான காரியமன்றோ? என்பது 'சாது தாசயே-த்ருசா' என்பதனால் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஸூரதநாத — உன்னுடன் கலந்து ஸூகிக்க வேண்டுமென்று வந்த எங்களுக்கு அக்கலவி கிடைக்காததுடன் மாணம் நடுவில் வந்து விட்டதே என்று வருந்துகிறோம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. “த்ருசா ஸூரதநாத” என்றும் அந்வயிக்கலாம். அப்போது, திருக்கண்ணலேயே ஸம்போக ஸூகத்தைக் கொடுக்கிறாய் என்பது பொருள். அன்றிக்கே, கடாசூங்களாலேயே ஸூரதத்தை யாசிப்பவனே என்றும் சொல்லலாம். நீ யாசித்தபடியால்தான் எங்களுக்கும் உன்னுடன் ஸம்சுலேஷிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாயிற்று என்பது பொருள்.

இஹு—ஸாதாரணமான இடத்திலும் ஒருவனும் ஜனஹத்தி செய்யமாட்டான், நீயோ இந்தப் புண்ணியமான க்ஷேத்திரத்தில் அதைச் செய்கிறாய், இது உனக்கு அபகீர்த்தியைக்கொடுக்காதே? என்கிறார்கள்.

மழைகாலத்திற்குப் பின்வரும் சாத்காலத்தில் நீர் நிறைந்திருக்கும் குளங்களில் உள்ள தாமரையின் சோபையைத் திருடுகிறது கண் என்பதால், திருடும் மையத்தில் தனக்கு வரும் ஆபத்தையும் எதிர்பார்க்க

வில்லையென்று ஏற்படுகிறது. ஒருவரும் நுழையமுடியாதபடி ஒரு வஸ்துவின் உள்புறத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கும் பெரியோரின் செல்வத்தையும் திருடக்கூடிய ஸாமர்த்தியம் திருக்கண்ணுக்கு இருக்கிறது என்று தெரிவிப்பதால், இப்படி மிக ஸமர்த்தனை திருக்கண்ணுகிற திருடன் எங்களை வதம் செய்வதில் என்ன ஆச்சரியம் என்றும் எண்ணுகிறார்கள்.

வரத—எல்லாருக்கும் வரத்தையளிக்க பரத்யகூடமாக ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய நீ மறைந்து போனது எங்களுடைய தெளர்ப்பாக்கியமே என்கிறார்கள் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. (2)

(அவ) பின்னும், பலவகையான பயங்களினின்றும் எங்களைக் கருணையால் காப்பாற்றிய நீ, இப்போது கண்ணால் மன்மத விகாரத்தை உண்டுபண்ணி எங்களை வதைப்பது உசிதமன்று என்கிறார்கள் :-

விஷஜலாசயாத் வ்யாள ராகூஸாத்
வர்ஷ மாருதாத் வைத்யுதாநலாத் |
வ்ருஷ மயாத்மஜாத் விச்வதோ பயாத்
வ்ருஷப! தே வயம் ரகூதா முஹு :|| (3)

(பதவுரை) வ்ருஷப - ச்ரேஷ்டனே : , விஷ்ணுலாசயாத்-விஷ்ணுமயமான (காளிய) மடுவிலிருந்தும், வ்யாளராஷ்ணாத் - மலைப்பாம்பு உருவங்கொண்ட அகாஸூரனிடமிருந்தும், வர்ஷ மாருதாத் - பெரு மழையிலிருந்தும், பெருங் காற்றிலிருந்தும், வைத்யுத அநலாத் - இடியிலிருந்தும், நெருப்பினிலிருந்தும், வ்ருஷ மயாத் மஜாத் - அரிஷ்டாஸூரனிடமிருந்தும், மயனின் புதல்வனான வ்யோமாஸூரனிடமிருந்தும், விச்வத: பயாத்-மற்றும் பல பயங்களிலிருந்தும், முஹூ: - அடிக்கடி, தே வயம் - அந்த நாங்கள், ரக்ஷிதா: - காப்பாற்றப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம்.

“விஷ்ணுலாப்யயாத்” என்ற ஸ்ரீ வீரராகவீய பாடத்தில், விஷ்ணுல - விஷ்ணுமயமான ஜலமுள்ள காளிய மடுவிலிருந்து உண்டான, அப்யயாத் - நாசத்திலிருந்து என்பது பொருள். நாலாம் பாதத்தில் “ருஷப” என்று ஸ்ரீதீய பாடம்.

(கருத்து) விஷ்ணுமயமான ஜலத்தையுடைய காளிய மடுவின் ஜலத்தைப் பானம்பண்ணினதாலுண்டான அபாயத்தினின்றும், மலைப்பாம்பு உருவங்கொண்ட

௧-3.

அகாஸூரனிடமிருந்தும், பெருமழை, இடி, காற்று, நெருப்பு இவைகளினின்றும், அரிஷ்டாஸூரன் வ்யோமாஸூரன் — இவர்களிடமிருந்தும், இன்னும் இத்தகைய பல பயங்கரங்களில்நின்றும் பஹு முகமாகக் காப்பாற்றினாயே; அப்படிப்பட்ட நீ இப்போது உன் கண்ணழகைக் காட்டிப் பின்பு மறைந்து எங்களை வதிக் கின்றாயே, இது தருமமா? இப்படி எங்களை உபேக்ஷிக் காமல் நீ வந்து தோன்றிக் கடாஷித்தருளவேண்டும் என்று பிராத்திக்கிறார்கள்.

பிறகு நடக்கப்போகும் அரிஷ்டாஸூர வதத் தையும், வ்யோமாஸூர வதத்தையும் சொன்னதற்குக் காரணம்—கண்ணனிடமுள்ள அதிக ப்ரேமையினாலுண் டான ஸர்வஜ்ஞத்தன்மை—என்பார் சிவர்.

எங்களைக் கொல்லுவதே உனக்கு உத்தேச்ய மாயின், முன்பு உண்டான பல ஆபத்துக்களிலிருந்து எங்களை ஏன் காப்பாற்றினாய்? முதலில் காப்பாற்றிப் பிறகு வதைப்பது கோபாலனை உனக்குத் தகுமோ என்கிறார்கள். (3)

(அவ) எல்லா உலகையும் காப்பாற்றுவதற்காக அவதரித்த நீ, உன்னை ஆச்ரயித்த அடியார்களான

எங்களை உபேக்ஷிப்பது மிகவும் உசிதமன்று என்
கிறார்கள் :-

ந கலு கோபிகாநந்தநோ பவாந்
அகிலதேஹிநாமந்தராத்மத்ருக் |
விகநஸாஊர்த்திதோ விச்வகுப்தயே
ஸக உதேயிவாந் ஸாத்வதாம் குலே || (4)

(பதவுரை) ஸகே - தோழனே!, பவாந் - நீ,
கோபிகாநந்தந: ந கலு - யசோதையென்னும் கோபி
கையின் குமாரன் அல்லன், நிச்சயம், அகிலதேஹிநாம்-
ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும், அந்தராத்ம த்ருக் - அந்த
ராத்மாவாய், பிராணிகள் செய்யும் சுபா சுப காரியங்
களைப் பார்க்குமவன் அல்லனே, விகநஸா - பிரம்மா
வால், விச்வகுப்தயே - உலகைக் காப்பாற்றுவதற்காக,
ப்ரார்த்தித: - வேண்டப்பட்டவனாய், ஸாத்வதாம் -
யாதவர்களுடைய, குலே - குலத்தில், உதேயிவாந் -
அவதரித்தவனல்லனே?

(கருத்து) தோழனே! நீ யசோதையென்னும்
கோபிகையின் குமாரனல்லன்; இது நிச்சயம், ஆன
லோ ஸமஸ்த பிராணிகளுக்குள் அந்தராத்மாவாய்,
அவர்கள் செய்யும் சுபா சுப காரியங்களைப் பார்த்துக்

கொண்டு ஸாஸ்திரியாயிருக்கிறவனல்லவா? ஆதலால் உலகத்திலுள்ள குழந்தைகள்போல் ஏதோ ஒரு கர்மத்தால் யசோதைக்குப் பிறந்தவன் அல்லன்காண் நீ. உலகைக் காப்பதற்காகப் பிரமனால் வேண்டப்பட்டு உன்னிடத்தில் பக்தியுள்ள யாதவர்களின்குலத்தில் உன் ஸங்கல்பத்தால் மாத்திரம் ஆவர்பவித்தவனல்லவே. ஆசிரிதர்களிடத்தில் பக்ஷபாதமுடைய நீ உன் அடியார்களான எங்களை உபேக்ஷிப்பது யுத்தமோ? ஆதலால் நீ எங்கள் கண் முன்னே தோன்றி எங்களைக் கடாஸ்தித்தருளவேண்டும் என்று வேண்டுகிறார்கள்.

“அகிலதேஹிநாம் அந்தராத்மத்ருக்” எல்லாப் பிராணிகளின் புத்திஸாஸ்திரியாயிருப்பவன்; அப்படிப்பட்டவன் எப்படி எல்லாருக்கும் காணலாம்படியாவான் என்னில், சொல்லுகிறார்கள்மேல்—என்று ஸ்ரீதரீயப்படி பொருள்.

அந்தராத்மத்ருக்—ஸகலப்ராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலிருந்துகொண்டு, அவர்கள் அநுபவிக்கும் ஸுகதுக்கங்களை நன்கு காணும் நீ எங்கள் மனதிலுள்ள தாபங்களையும் நன்கு அறிவாய், ஆதலால் நாங்கள் ஒன்றும் சொல்லவேண்டுவதில்லையென்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.

ஸகே—உன்மீது தோழமைகொண்ட எங்களைக் காப்பாற்றுவது தோழனான உன் உயரிய கடமையன்றோ என்கிறார்கள். உங்கள் மனத்திலுள்ள தாபத்தை உண்மையாக நான் அறிவேன், அதைப் போக்க ஸமயத்தை எதிர்பார்க்கிறேன்—என்று கண்ணன் சொன்னதாக வைத்துக்கொண்டு விடை சொல்லுகிறார்கள்—விகநஸா... ஸாத்த்வதாம் சூலே என்று. உனது பக்தனை பிரம்மா உலகைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பார்த்தித்தான். அதனால் உன் பக்தர்களான எங்கள் குலத்தில் நீ அவதரித்தாய். உன்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவர்களான எங்களைக் காப்பதிலும் ஸமயத்தை எதிர்பார்க்கலாமா? எங்களை நீ பக்தர்கள் என்று எண்ணாமல்போனாலும், எல்லா உலகத்தாரையும் காப்பாற்றுவதற்காக அவதரிக்கவேண்டுமென்று பிரம்மாவால் வேண்டப்பட்ட நீ எங்களை உலகிலுள்ளவராக நினைத்தாவது பாதுகாக்கவேண்டாமா என்கிறார்கள்.

(அவ) உன் அடியார்களான எங்களுக்கு அபிமதங்களான நான்கு கார்யங்களைச் செய்தருளவேண்டும் என்று மேல் நான்கு சுலோகங்களால் பிரார்த்திக்கிறார்கள் :-

விரசிதாபயம் வருஷ்ணிதூர்ய தே
 சரணமீயுஷாம் ஸம்ஸ்ருதேர் பயாத் |
 கரஸரோருஹம் காந்த காமதம்
 சிரஸி தேஹி ந: ஸ்ரீகரக்ரஹம் || (5)

(பதவுரை) வருஷ்ணிதூர்ய - வருஷ்ணிகளுக்குத் தலைவனே!, காந்த - அழகியவனே!, ஸம்ஸ்ருதே :- ஸம்ஸாரத்திலிருந்து, பயாத் - பயத்தாலே, சரணம் ஈயுஷாம் - உன் திருவடித் தாமரைகளைச் சரணமாக அடைந்தவர்களுக்கு, விரசித அபயம் - கொடுக்கப் பட்ட அபயத்தையுடையதும், ஸ்ரீ கரக்ரஹம் - ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் திருக்கைகளைப் பிடிப்பதும், காமதம் - இஷ்டத்தை அளிப்பதுமான, தே - உனது, காஸ ரோருஹம் - தாமரைக் கையை, ந: - எங்களுடைய, சிரஸி - தலையில், தேஹி - வைத்தருளவேண்டும்.

(கருத்து) வருஷ்ணிகளுக்குள் சிறந்த அழகனே! ஸம்ஸார பயத்தாலே உன் திருவடிகளைச் சரணமடை பவர்களுக்கு அபயம் அளிப்பதும், ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியின் திருக்கையைப் பிடிப்பதுமான தாமரைபோன்ற உன் திருக்கையை எங்கள் தலையில் வைத்தருள வேண்டும்.

“காந்தகாமதம்” என்பதை ஒரே பதமாக்கி அழகியதும், இஷ்டங்களையளிப்பதுமான என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

தாமரைபோல் குளிர்ந்த வாஸநையுள்ள ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய மெல்லிய உனது திருக்கையை எங்கள் தலையில் வைத்துப்பார்த்தால் எங்களுடைய காமதாபத்தின் ஜ்வாலையினாலுண்டான தாபம் எவ்வளவு என்று நீ பரீக்ஷிக்கலாம்; எங்கள் தலைகளில் திருக்கையை வைத்தமாதிரித்தில் அந்தத் தாபங்கள் எல்லாம் அவிந்துவிடும் என்கிற எண்ணத்தால் “சிரஸி தேஷி ந:” என்கிறார்கள்.

“ந: சிரஸி” என்பதால், எங்கள் தலைகளில் ஏக காலத்தில் திருக்கையை வைக்கவேண்டுமென்றி ஒருத்தி ஒருத்தியாக வைக்கக்கூடாது, அப்படிக் கால தாமதத்தைப் பொறுக்கமாட்டோம். நீ ஏக காலத்தில் அநேகம் திருக்கையையெடுத்துக்கொண்டு தலையில் வைக்கவேண்டும் என்கிறார்கள் என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. (5)

(அவ) எங்கள் தலையில் திருக்கையை வைப்பது மாதிரிப் போதாது, எங்கள் இஷ்டத்தையும் தந்தருள் வேண்டும் என்கிறார்கள் :-

வ்ரஜ ஜநார்த்திஹந் வீர யோஷிதாம்
 நிஜ ஜந ஸ்மய த்வம்ஸந ஸ்மித |
 பஜ ஸகே பவத்கிங்கரீ: ஸ்ம நோ
 ஜலருஹாநநம் சாரு தர்சய || (6)

(பதவுரை) வ்ரஜ ஜந ஆர்த்திஹந் - இடைச்சேரி யிலுள்ள ஜனங்களின் வருத்தங்களைப் போக்கு மவனே! வீர - வீரனே! நிஜ ஜந - தனது ஜநங்களின், ஸ்மய - கர்வத்தை, த்வம்ஸந - நசிக்கும்படி செய்யவல்ல, ஸ்மித - புன்னகையையுடையவனே! ஸகே - தோழனே! பவத்கிங்கரீ: - உனக்குக் கிங்கரிகளான, ர: - எங்களை, பஜ - அடைவாயாக. (எங்களுக்கு அநுகூலகை இருப்பாயாக.) சாரு - அழகிய, ஜலருஹ ஆநநம் - தாமரைபோன்ற திருமுகத்தை, யோஷிதாம் - பெண்களான எங்களுக்கு, தர்சய - காட்டுவாயாக.

(கருத்து) இடைச்சேரியிலுள்ள ஜனங்களின் துன்பத்தைத் தீர்க்கும் வீரனே! தன்னைச் சேர்ந்தவர்களின் கர்வத்தைப் போக்கும் புன்னகையுடையவனே! உனது அடியார்களான எங்களை அடைந்து அநுஸரித்து அநுகூலகையிருப்பாயாக. தாமரைபோல்

59760

ஸுந்தரமான உன் திருமுகமண்டலத்தைப் பெண்களான நாங்கள் பார்த்து ஆநந்திக்கும்படி முதலிசாட்டியருளவேண்டும் என்ற பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

‘உங்கள் தலையில் என்கையை வைத்தால், நீங்கள் ஜீவிப்பீர்களானால் எல்லாரும் கண்டுகோ முடிக்கொள்ளுங்கள், தலையில் கையை வைக்கிறேன்’ என்று கண்ணன் சொன்னதாக எண்ணி “ஜலநுஹாரநம் சாரு தர்சய” என்கிறார்கள். உனது தாமரை போன்ற திருமுகமண்டலத்தை நாங்கள் கண்டுகளிக்கும்படி ஸேவை கொடுத்து, பிறகு தலையில் கையை வைக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். (6)

ப்ரணததேஹிநாம் பாபகர்சநம்
 த்ருணசராநுகம் ஸ்ரீநிகேதநம் |
 பணிபணூர்ப்பிதம் தே பதாம்புஜம்
 க்ருணு குசேஷுந: க்ருந்தி ஹ்ருச்சயம் ||

(பதவுரை) ப்ரணத தேஹிநாம் - உன்னைவணங்கின பிரானிகளுடைய, பாபகர்சநம் - பாபத்தைப் போக்குவதும், த்ருணசர அநுகம் - புல்லைத்தின்னும்
 கீ-4.

பசுக்களின் பின்செல்லுவதும், ஸ்ரீரிகேதநம் - ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமாயுள்ளதும், பணிபணை அர்ப்பிதம் - காளியன் என்னும் பாம்பின் படங்களில் வைக்கப்பட்டதுமான, தே - உன்னுடைய, பதாம்புஜம் - தாமரைபோன்ற திருவடியை, ந :- எங்களுடைய, குசேஷு, கொங்கைகளின்மேல், க்ருணு - வைப்பாயாக, ஹ்ருச்சயம் - காமவேதனையை, க்ருந்தி - அறுப்பாயாக.

(கருத்து) விச்வாஸத்துடன் உன்னை வணங்கும் தேஹம் படைத்த எல்லாருடையவும் பாபத்தைப் போக்குவதும், புல்லைத் தின்னும் பசுக்களைப் பின்பொடர்ந்து செல்லுவதும், ஸௌபாக்கியத்தால் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமாயுள்ளதும், மிகுந்த வீர்யத்தால் காளியன் என்னும் வர்ப்பத்தின் படங்களின்மேல் வைக்கப்பட்டதுமான உன் சரணகமலத்தை எங்கள் ஸ்தனங்களின்மேல் வைப்பாயாக; அதனால் எங்கள் காமவேதனையைப் போக்காய்-என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

எங்கள் தலையில் கையை வைப்பது மாத்திரம் போதாது, திருமுகமண்டலத்தைக் காண்பிப்பதும் போதாது, எங்கள் கொங்கைகளில் உனது பாதா

விர்தத்தை வைத்தும் மனத்தில் மறைந்திருக்கும் மன்மததாபத்தைப் போக்கவேண்டும் என்று வேண்டுகிறார்கள்.

உங்கள் கடினங்களான ஸ்தநங்களில் எனது ஸுகுமாரமான பாதகமலத்தை வைக்கமுடியுமோ என்று கண்ணன் கேட்டதாக வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள்— த்ருணசராங்கம்:- என்று. பசுக்களை மேய்ப்பதற்காகக் கரடுமுரடான காடுகளில் நடக்க வில்லையா? அவைகளைக்காட்டிலும் எங்கள் ஸ்தநங்கள் கடினங்களா என்கிறார்கள். பசுக்களைப்போல் மூடர்களான எங்களிடத்தில் தயை பண்ணவும் வேண்டுமென்கிறார்கள்.

மங்களங்களான உங்கள் கொங்கைகளில் காலை வைப்பது தகுதியன்றே என்று கண்ணன் சொன்னதாக வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள்— “ ஸ்ரீநிகேதநம் ” என்று. மிகுந்த சோபையுள்ள உன் திருவடியை எங்கள் ஸ்தனங்களில் வைப்பது மிகவும் அழகிய அலங்காரமாகவன்றே ஆகும் என்கிறார்கள். உன் திருவடிகளை எங்கள் குசங்கள் மேல் வைப்பதால், தந்தையமான சூத்தின்மேல் தாமரைப்

பூவை வைத்தாப்போலன்றோ மிக்க சோபையேற்படும்
என்கிறார்கள்.

ஹ்ருத் சயம் :- விஷத்துக்கு ஒப்பாய் மறைந்
திருக்கிற எங்கள் காமவேதனையைப் பாதத்தை
வைப்பதால் போக்காய் என்கிறார்கள். (7)

மதுரயா கிரா வல்குவாக்யயா
புதமநோஜ்ஞயா புஷ்கரேகூண |
விதிகரீரிமா வீர முஹ்யதீ :
அதரசீதுநா஽஽ப்பாயயஸ்வ ந: || (8)

(பதவுரை) புஷ்கர ஈகூண-தாமரைக்கண்ணனே!
வீர - வீரனே! புதமநோஜ்ஞயா-வித்வான்களின்மனத்
துக்கினியதும், வல்குவாக்யயா - அழகிய வாக்கியங்
கள் அமையப்பெற்றதும், மதுரயா - செவிக்கினியது
மான, கிரா - (உன்) மொழியால், முஹ்யதீ: - மயங்
கிக்கிடக்கிற, விதிகரீ:-பணியாட்களான, இமா: - இந்த
ந: - எங்களை, அதரசீதுநா - உன்வாய் அமுதத்தால்,
ஆப்பாயயஸ்வ - பிழைப்பிப்பாயாக.

(கருத்து) பங்கயக்கண்ணனே! வீரனே! இனிய
வாக்கியங்கள் அமைந்து வித்வான்களின்மனத்துக்கினிய

குயிலின் குரல் போல் மதுரமான உன் தேன் மொழியால் மயங்கிக்கிடக்கும் உன் அடியார்களான எங்களை உன் வாயமுதந்தந்து பிழைப்பிப்பாயாக - அப்படிச் செய்யாவிடில் நாங்கள் மரிப்போம், என்று வேண்டுகிறார்கள்.

தவ கிரா முஹ்யதீ:- “ உங்களைத்தவிர மற்ற எதிலும் எனக்குப் பிரியம் கொஞ்சமேனும் கிடையாது ” என்று அழகிய உன் பேச்சைக்கேட்டு நாங்கள் மோஹம் அடைந்தோம் என்கிறார்கள். “ ஸ்வாகதம் வோ மஹாபாகா: ” (மஹாபாக்யவதிகாள்! உங்களுக்கு நல்வரவா?) என்று நீ கேட்ட வார்த்தையினால் மோஹமடைந்தோம் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்றும் சொல்லலாம். “ வாக்கினால் மாத்திரம் எப்படி மோஹம் வரக்கூடும் ” என்கிறாயா? என்னில், விடை சொல்லுகிறார்கள் - “ வீர ” என்று. மிகுந்த ஸாமர்த்தியமுள்ளவனை உனது வாக்குக்கும் அப்படிப்பட்ட ஸாமர்த்தியமிருக்கிறது என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. கொடுக்கக்கூடாததைக் கேட்கிறீர்களே என்னில், தயாவீரனல்லவோ, தானவீரனல்லவோ வென்கிறார்கள்.

வல்துவாக்யயா: அழகிய சொற்களும் மனத்தை அபஹரிக்கும்படியான பொருளுமுள்ளவைகள் உன் வாக்கியங்கள் என்றபடி.

புஷ்கரேக்ஷண - புன்சிரிப்புடன் எங்களைக் கடாஷித்து நீ பேசும் பேச்செல்லாம் எங்களை மோஹிக்கும்படி செய்கின்றன என்கிறார்கள்.

“நீங்கள் ஒன்றிலே நிலையில்லாமல் பேசுகிறீர்கள், ஒரு ஸமயம் தலையில் கையைவைக்கவேண்டும் என்கிறீர்கள், ஒருபோது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவேண்டும் என்கிறீர்கள், மற்றொருபோது ஸ்தனங்களில் காலை வைக்கவேண்டும் என்கிறீர்கள், வேறொரு ஸமயம் எங்களுடன் தோழமைகொண்டு கூடிக்குலாவவேண்டுமென்கிறீர்கள் - எதைச்செய்வது என்று எனக்கு விளங்கவில்லையே என்று கண்ணன் சொன்னதாக வைத்துக்கொண்டு கடைசியாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதரகீதுநா ஆப்யாயயஸ்வ ந: - என்று. உனது வாயமுதத்தைத் தந்து எங்களைப் பிழைப்பிக்கச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்வதால் மற்றவையெல்லாங்கிடைத்துவிடும் என்று அபிப்ராயம். வியாதிக்குமேல் பூச்சமுண்டு, உள்ளுக்கும் மருந்து உட்கொள்ளவேண்டும்; அதுபோல்

எங்களது மன்மத தாபமாகிய வியாதிக்கு மேல்பூச்சுப் போல்வன-உனது கையைச்சிரஸில் வைப்பதும், ஸ்தனங்களில் திருவடிவைப்பதும்; உள்ளுக்கு உண்ணவேண்டிய மருந்துபோன்றது உன்வாயமுதமென்கிரூர்கள். நீ வாயமுதம் தரும்போது மௌனியாயிருத்தலாகாது, “மோஹமடையாதீர்கள், வாயமுதத்தை அருந்துங்கள்” என்று இத்தகைய அழகிய இன்சொற்களைச் சொல்லிக்களிப்பித்து வாயமுதத்தைத்தந்தருளவேண்டும் என்கிரூர்கள்.

முஹ்யதீ: இமா:—மோஹித்த எங்களை என்று சுட்டிக் காண்பிப்பதால், கூணகாலம் தாமதித்தாயாகில், நாங்கள் மரித்தேவிடுவோம். மோஹமடைந்தவர்களைத்தேற்றிவைப்பதற்குச் சிலமந்திரங்களைப்படிப்பது முண்டு, குளிர்ந்த தாமரை முதலிய வஸ்துக்களை மேல்வைப்பதுமுண்டு. இவைகளுளொன்றினாலும் ஸாத்யமில்லாவிடில் கடைசியாக அமிருதத்தைப் பருகும்படி செய்வதுமுண்டு; அதுபோல், நீ அழகிய இன்சொற்களைச் சொல்லவும் வேண்டும்; உனது திருவடியை எங்கள் ஸ்தனங்களிலும், உன் திருக்கையை எங்கள் தலையிலும்வைத்தருளவும் வேண்டும்; பிறகு

உனது வாயமுதத்தை அளித்தருளவும்வேண்டும் என்கிறார்கள். (8)

(அவ) பின்னும், உனது பிரிவில் பெரும்பாலும் மாணம் அடையவேண்டியவர்களே நாங்கள்; உனது கதையாகிய அமுதத்தை எங்களுக்குப் புகட்டிச் சில ஸுகிருதசாலிகள் எங்களை வஞ்சித்துவிட்டார்கள் என்கிற அபிப்பிராயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள்—

தவ கதாம்ருதம் தப்தஜீவநம்
கவிபிரீடிதம் கல்மஷாபஹம் |
சர்வணமங்களம் ஸ்ரீமதாததம்
புவி க்ருணந்தி யே ஸ்ரீதா ஜநா: || (9)

(பதவுரை) தப்தஜீவநம் - ஆத்யாத்மிகாதி தாபங்களால் வருத்தமடைந்தவர்களைப்பிழைக்கச்செய்வதும், கவிபி: - நான்முகன் முதலான கவிகளால், ஈடிதம் - ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டதும், கல்மஷ அபஹம் - பாபங்களைப் போக்குவதும், சர்வண மங்களம் - கேட்பதால்மாத்திரமே மங்களத்தைத் தரவல்லதும், ஸ்ரீமத்சாந்தி முதலிய நற்குணங்களைப் பிறப்பிப்பதாகிய மேன்மை பெற்றதுமான, தவ - உன்னுடைய, கதா

அம்ருதம்-கதையாகிற அமுதத்தை, ஆததம் - விஸ் தாரமாயிருக்கும்படி, யே-எவர்கள், புவி-இவ்வுலகில், க்ருணந்தி-சொல்லுகிறார்களோ, ஜநா:-(அந்த) ஜனங்கள், பூரிதா: - மிக்க கொடையாளிகள்.

(கருத்து) - உன் கதையாகிய அமிருதம் தாபத்யங்களால் வருந்தினவர்களைப் பிழைக்கச் செய்யும்; உலகில் பிரஸித்தமான அமுதம் அப்படியன்று. பின்னும் ப்ரும்மவித்துக்களாலும் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டிருக்கும் உன் கதாமிருதம். பிரஸித்தாமிருதத்தை அவர்கள் துச்சமாக நினைப்பார்கள். உன் கதையமுதம் சொல்லுமவர்கள், கேட்பவர்கள், நினைப்பவர்கள் இவர்களின் பாபங்களையும், காமங்களையும், கர்மங்களையும் போக்கும். அந்த அமுதமோ இப்படிச் செய்யச் சக்தி வாய்ந்ததன்று. உன் கதையமுதம் கேட்பதாலேயே பெரிய நன்மைகளை அளிக்கவல்லது. அதுவோ யாகாதி கர்மானுஷ்டானத்தைச் செய்துபெறவல்லது. உன் கதையமுதம் சமம் தமம் முதலிய நற்குணங்களை விளைவிக்கையாகிற மேன்மையையுடையது; அதுவோ மதகரம். இவ்விதப் பெருமைபொருந்திய உன் கதையாகி-5.

கிற அமிருதத்தை இப்புவிவில் விரிவாக எவர்கள் பாடுகிறார்களோ, அவர்கள் பெருங்கொடையாளிகள். ஜீவனத்தை அளிப்பவர்களல்லவா அவர்கள். அல்லது, அவர்கள் பூர்வ ஜன்மத்தில் பெருங்கொடையாளிகளாயிருந்து ஸுகிருதம் பண்ணி, இந்த ஜன்மத்தில் பகவத்கதையைப் பாடும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். எவர்கள் உன் கதையைச் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் மிகத் தன்யர்கள்; உன்னைக் கண்ணால் கண்டவர்கள் மிகமிகத் தன்யர்கள்; ஆதலால் பிரார்த்திக்கிறோம்; நீ எங்கள் எதிரில்வந்து எங்களைக் கடாசுழிக்கவேணும் என்று வேண்டுகிறார்கள்.

கல்மஷாபஹம் - பாபத்தாலோ, அல்லது காமம் கோபம் முதலியவைகளாலோ உனது கதையின் அர்த்தத்தை அனுபவிக்காமலிருந்தால் பயன் ஸித்திக்காதே என்று பயப்படவேண்டாம், எல்லாவிதமான பாபத்தையும் அதனாலுண்டான காமக்ரோதாதிகளையும் கதையே போக்கும் என்கிறார்கள். அல்லது, பாபமூலமான ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவல்லது—என்கிறார்கள் என்பதாகவுமாம்.

ஸ்ரீமத் - ஸர்வ துக்கத்தையும், ஸர்வ தோஷங்களையும் போக்கி மங்களகரமான உன் கதை ஸர்வார்த்தங்களையும் தரவல்லது என்கிறார்கள்.

சுதாம்ருதம்-பசி முதலிய ரோகங்களைப்போக்கிப் பலத்தைக் கொடுத்துப் புஷ்டி பண்ணுவதால் ஸாதநமாயும், மிக்க இனிமையாயிருப்பதால் ஸாத்யமாயுமிருக்கிறது.

தவ சுதாம்ருதம் தப்தஜீவநம் — உன் கதையால் மாத்திரம் எங்களை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறாயெயொழிய உன் செயலாவில்லையென்கிறார்கள். ஏனெனில், உன் கதையைக் கேட்பதால் எங்கள் உயிர் தபிக்கிறதேயென்கிறார்கள். “தப்தம் ஜீவநம் யஸ்மாத்”

புலி க்ணந்தி யே பூரிதா ஜநா: - இப்பூமியில் என்கிருந்தாவது உன் கதையைச் சொல்லுமவர்கள் அதிகமாகக் கொடுப்பவர்களே, ஆயினும் உன் பிரிவால் மிக்க தாபத்தையடைந்து வருந்தும் நாங்கள் இருக்கும் இக்கோசுலத்தில் வந்து உன் கதையைச் சொல்லுகிறவர்கள் எங்கள் ஜீவநத்தையே கொடுக்கிறார்கள். ஆதலால் நாங்கள் ஜீவித்திருக்கிறோம். (9)

(அவ) இவ்விதம் பெருமை பொருந்திய எனது கதையைக்கேட்டே ஸந்தோஷமடையுங்கள் என்று கண்ணன் சொன்னதாக வைத்துக்கொண்டு பதில் சொல்லுகிறார்கள்—

ப்ரஹ்ஸிதம் ப்ரிய ப்ரேமவீக்ஷிதம்
 விஹரணம் ச தே த்யானமங்களம் |
 ரஹஸி ஸம்விதோ யா ஹ்ருதி ஸ்ப்ருச:
 குஹக நோ மந: க்ஷோபயந்தி ஹி || (10)

(பதவுரை) ப்ரிய - பிரியனே! குஹக - வஞ்சகனே! தே - உனது, ப்ரஹ்ஸிதம் - அழகிய புன்னகையும், ப்ரேமவீக்ஷிதம் - அன்பு ததும்பிய உன் கடாக்கூழும், த்யானமங்களம் - நினைப்பதாலும் ஸுகத்தைத் தருவதான, விஹரணம் ச - உன் விளையாடலும், ஹ்ருதி ஸ்ப்ருச: - மனத்தைத்தொட்டுக் கொண்டிருக்கிற (எங்கள் மனத்தினின்றும் மாறாமலிருக்கிற), யா: - எந்த, ரஹஸி ஸம்வித: - ரஹஸ்யத்தில் செய்யப்பட்ட உன் ஸங்கேதப்ரதிஜ்ஞைகளுண்டோ, அவைகளும், ந: - எங்களுடைய, மந: - மனத்தை, க்ஷோபயந்திஹி - கலக்குகின்றனவே.

(கருத்து) அன்பனே! வஞ்சகனே! உனது புன்னகையும் பிரீதி உள்ளடங்காமல் வெள்ளமிட்டோடும் கடாசூழும், நினைக்க நினைக்க மஹாநந்தத்தை வினாவிக்கும் உன் திருவினையாடல்களும், எங்கள் மனத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கும். உன் ரஹஸ்யமான ஸங்கேதப் பேச்சுக்களும் எங்கள் மனத்தைக் கலக்குகின்றனவே. ஆதலால் உன் கதையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் எங்களுக்குச் சாந்தி ஏற்படவில்லை. ஆதலால் நீ முன்வந்து எங்களைக் கண்ணால் நோக்காய் என்று வேண்டுகிறார்கள்.

எனது கதாமிருதம் உங்களுக்கு ஜீவநத்தைச் செய்வதானால் அக்கதையைக் கேட்டுக்கொண்டோ, சொல்லிக்கொண்டோ இருக்கலாமே, என் வாயமுதத்தைக் கேட்பானேன்—என்று கண்ணன் சொன்னதாக வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள். உன் புன்சிரிப்பு, வினையாடல், நர்மமான பேச்சுக்கள் இவைகளெல்லாம் எங்களை மயங்கும்படி செய்கின்றனவே. ஆதலால் அம்மயக்கத்தைப்போக்க அதராமிருதத்தை வேண்டுகிறோமென்கிறார்கள்.

“த்யாநமங்களம்” மந்தஹாஸம், கடாக்ஷம், சேஷ்டை, நர்மப்பேச்சுக்கள் இவைகள் எல்லாம் தியானித்தால் மங்களத்தைக் கொடுக்கின்றன. மனம், மெய், மொழி-இம்மூன்றாலும் நீ சேய்கிற செயல்கள் எங்களை மேன்மேலும் வருந்தும்படி செய்கின்றன. மந்தஹாஸம், கடாக்ஷம் மனோபாவத்தாலுண்டான செயல், விஹரணம் சரீரத்தின் செயல்; நர்மப்பேச்சுக்கள் வாக்கின் செயல். மந்தஹாஸாதிகளைவிட உன் சேஷ்டை அதிகம் கலக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. அதையுங்காட்டிலும் உன் நர்மப்பேச்சுக்கள் மிகக் கலக்கத்தை அளிக்கின்றன.

ஹ்ருதி ஸ்ப்ருசு: — மந்தஹாஸாதிகளை நினைத்த மாத்திரத்திலேயே மனக்கலக்க மடைகிறோம் என்கிறார்கள்.

குஹக - உனக்கு ப்ரியர்களான நாங்கள் மிகவும் துக்கப்படுகிறோம். நீயோ எங்களை வஞ்சிக்கிறாய். நீ எங்களை உபேக்ஷிப்பதாலும் சொன்னபடி செய்யாமையாலும் உன் கபடத்தன்மை எல்லாவுலகிலும் பாவும் என்கிறார்கள். (10)

(அவ) நாங்களோ உன்னிடம் அன்பினால் நனைந்த மனமுடையவர்களாயிருக்கிறோம், நீ எங்களை ஏன் வஞ்சிக்கிறாய்—என்ற அபிப்பிராயத்தை இரண்டு ச்லோகங்களால் தெரிவிக்கிறார்கள்—

சலஸி யத் வ்ரஜாத் சாரயந் பசூந்
நளிநஸுந்தரம் நாத தே பதம் |
ஸிலத்ருணங்குரைஸ் ஸீததீதி ந:
கலிலதாம் மந: காந்த கச்சதி || (11)

(பதவுரை) நாத - நாதனே! காந்த - மனத்துக் கினியவனே! யத் - எப்போது, பசூந் சாரயந் - பசுக்களை மேய்க்கும்பொருட்டு, வ்ரஜாத் - இடைச்சேரியிலிருந்து, சலஸி - புறப்படுகிறாயோ, (அப்போது) நளிநஸுந்தரம் - தாமரைபோல் அழகிய, தே பதம் - உனது திருவடி, ஸில த்ருண அங்குரை: - கடிநமாந் புற்களாலும், முளைகளாலும், ஸீததி இதி - வருத்த மடையுமே என்று, ந: மந: - எங்களுடைய மனது, கலிலதாம் - மோஹத்தை, கச்சதி - அடைகிறது.

(கருத்து) மனத்துக்கினிய நாதனே! நீ பசுக்களை மேய்ப்பதற்காக இடைச்சேரியினின்றும் எப்போது

புறப்படுவாயோ, அப்போது தாமரைபோல் மெல்லிய அழகிய உன் பாதம், முள்போல் கடினமான புற்களாலும், முளைகளாலும் வருந்துமேயென்று எங்கள் மனம் மோஹத்தை அடைகின்றது. இப்படிப்பட்ட மனமுள்ள எங்களை நீ வஞ்சிக்கலாமா?

வ்ரஜாத் சலஸி - நீ பசு மேய்ப்பதற்காகப் புறப்படுவதுமுதல் திரும்பி வரும்வரையில் எங்கள் மனது துக்கப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது. நளிநஸுந்நரம்-தாமரையைவிட மிகுந்த ஸௌந்தர்யமுள்ளது என்றும் சொல்லலாம். நாத-கோகுலநாதனான நீ தாமரையை விட மிக்க மிருதுவான திருவடியைக்கொண்டு காடு முரடான காட்டில் ஸஞ்சரிப்பது தகுதியன்று; எங்கள் மெல்லிய கைகளால் பிடிப்பதற்கன்றோ அத்திருவடி தகுந்தது—என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்கள். ஸிலம்-கூர்மையான நுனியுள்ள காட்டிலுள்ள ஒரு தான்யம் என்று பொருளுமுண்டு.

பசு மேய்ப்பதில் ஆசையாலும் காட்டில் விளையாட விருப்பத்தாலும் நீ பசுவில் காட்டிற்குப்போகும் போதே எங்கள் மனம் கலங்குகிறது, இரவில் நீ காட்

டில் சுற்றித்திரிந்தால் எங்கள் மனம் கலங்குமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என்கிறார்கள். (11)

(அவ) பகல் முழுவதையும் தூக்கப்பட்டுக்கொண்டே கழிக்கிறோம், மாலையில் நீ வரும்போதும் ஸுகந்தையடையவில்லையென்கிறார்கள் :-

திநபரிக்கூயே நீலகுந்தனார்
வநருஹாநநம் பிப்ரதாவ்ருதம் |
வந (கந) ரஜஸ்வலம் தர்சயந் முஹு:
மநஸி ந: ஸ்மரம் வீர யச்சஸி || (12)

(பதவுரை) வீர - ஏ வீரனே! திநபரிக்கூயே - மாலைவேளையில், நீல குந்தனார்:- கறுத்த முன் நெற்றியிர்களால், ஆவ்ருதம் - சூழப்பட்டதும், வநரஜஸ்வலம் - காட்டிலுள்ள தூளிகள் படிந்திருப்பதுமான, வநருஹாநநம் - தாமரைமலர் போன்ற முகந்தை, பிப்ரத - தரித்து கொண்டும், முஹு: - அடிக்கடி, தர்சயந் - அதைக்காண்பித்துக் கொண்டும், ந: - எங்களுடைய மநஸி-மனத்தில், ஸ்மரம் - மன்மதவிகாரத்தை, யச்சஸி - கொடுக்கிறாய்.

(கருத்து) ஏ வீரனே! நீ ஸாயங்காலத்தில் பசுக்களை மேய்த்துத் திரும்பிவரும்போது, பசுமேய்க்குங்கால் பசுக்களின் குளப்படிகளால் கிளம்பிய தூளிகள் படிந்ததும், கறுத்துச் சுருண்டிருக்கும் முன் நெற்றி மயிர்களால் சூழப்பட்டதுமான உன் முகாஃவிர்தத்தை எங்களுக்குக் காட்டி மன்மதவிகாஃத்தை யுண்டுபண்ணுகிறாயே தவிர, கலவியைக் கொடுக்கிற தில்லையே; ஆதலால்தான் உன்னை வஞ்சகன் என்று நாங்கள் சொல்லுகிறோம்.

“கநாஜஸ்வலம்” என்ற பாடத்தில், தூளி மிகப் படிந்த-என்பது பொருள். “தநாஜஸ்வலம்” என்றும் பாடம். “தநம் கோதநவித்தயோ:” என்ற விச்வப்ரா காசநிகண்டுப்படி, தனம் என்பது கோதநத்தைச் சொல்லும். கோபர்களுக்குத் தனமான பசுக்களின் தூளிகள் படிந்த-என்பது பொருள்.

“திநபரிஷ்யே” என்பதால் காமமுண்டாகும் காலமாதலால் மிகவும் துக்கப்படுகிறோம் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

“நீலகுந்தனா: ஆவ்ருதம்” என்பதால் நீலகுந்த ளங்கள் முகத்துக்குப் பரம ஸௌந்தர்யத்தைத் தரு கின்றன என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

முஹு: தர்சயந் - பசுக்களைத் தட்டிக்கொடுப்பது முதலான வியாபாரங்களைச் செய்கிற வியாஜத்தால் மெள்ள மெள்ளச் செல்லுகிறாய்; அதனால் இருபுறங்களிலுமுள்ள எங்கள் கண்கள் முன்பு அடிக்கடி திரு முகத்தைக் காண்பிக்கிறாய். அதனால் எங்களுக்குக் காமவேதனையே அடிக்கடிகொடுக்கிறாய் என்கிறார்கள்.

கோகுலத்தில் பகலில் உண்ணைப்பார்க்கும்போதே எங்களுக்கு மன்மதவேதனையுண்டாகிறது. இரவில் காட்டில் உன்னுடன் சேருவதற்காகவே வந்த எங்களுக்கு உன் பிரிவால் எவ்வளவு வேதனையுண்டாகும் என்பதை நீ அறியமாட்டாயா? ஆதலால் தாமதியாமல் எங்களுடன் கூடி இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வாயாக என்கிறார்கள். (12)

(அவ) நீ எப்போதும் எங்கள் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யாமலே போகிறாய், ஆதலால் நீ கபட ஸ்வபாவமுள்ளவனே; ஆயினும் எங்கள் மனம் உன் னிடம் மிகுந்த ஸ்நேஹத்தையே செய்கிறது; ஆதலால் நீ கபட ஸ்வபாவத்தை விட்டு எங்களுடன் சேர்ந்து முன்பு வேண்டின எங்கள் இஷ்டத்தைச் செய்தருள வேண்டுமென்று திரும்பவும் சொல்லுகிறார்கள் இரண்டு ச்லோகங்களால்:—

ப்ரணதகாமதம் பத்மஜார்ச்சிதம்
 தரணிமண்டநம் த்யேயமாபதி |
 சரணபங்கஜம் சம்தமம் ச தே
 ரமண ந: ஸ்தநேஷ்வர்ப்பயாத்ரிஹந் || (13)

(பதவுரை) ரமண - ப்ரீதியைக் கொடுப்பவனே;
 ஆதிஹந் - மனோவியாதியைத் தீர்க்கும்வனே! ப்ரணத
 காமதம் - தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய இஷ்டங்
 களை யளிப்பதும், பத்மஜ அர்ச்சிதம் - தாமரையில்
 உதித்த ப்ரஹ்மாவால் பூஜிக்கப்பட்டதும், தரணி
 மண்டநம் - பூமிக்கு அணிகலனாயிருப்பதும், ஆபதி -
 ஆபத்துக்காலத்தில், த்யேயம் - தியானிக்கத்தக்கதும்,
 சந்தமம் ச - ஸேவிக்கும் போதும் ஸுகமாயிருப்பது
 மான, தே - உனது, சரணபங்கஜம் - தாமரை மலர்
 போன்ற திருவடியை, ந: - எங்களுடைய, ஸ்தநேஷ்வ-
 கொங்கைகளில், அர்ப்பய - வைத்தருளவேண்டும்.

(சுருத்து) மனோவியாதியைத்தீர்த்து ஸந்தோஷத்
 தை யளிக்கும் கண்ணனே! விச்வாஸத்துடன் ஆச்ர
 யித்தவர்களின் இஷ்டத்தைத்தரவல்லதும் நான்முகன்
 முதலானதேவர்களால் ஆராதிக்கப்பட்டதும் ஆபத்து
 சேரிடும் போது தியானிக்கத்தக்கதும் ஸேவிக்கும்

போதும் ஸுகரமும் பூமிக்கு அலங்காரமுமான உனது திருவடித்தாமரையை எங்கள் கொங்கைகளின் மேல்வைத்துக் காமாக்னியை அவித்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

பத்மஜா அர்ச்சிதம் - லக்ஷ்மியால் அர்ச்சிக்கப் பட்டது - என்றும் சொல்லலாம்.

தரணி மண்டநம் - தாமரை, த்வஜம் முதலிய அடையாளங்களால் பூமிக்கு அலங்காரம் செய்வது போலிருக்கிறது திருவடி. பூமியிலுள்ளாருக்கும் மிகுந்த பிரீதியையும் பக்தியையும் கொடுத்து அலங்கரிக்கிறது என்றும் சொல்லலாம்.

ஆபதி-ந்யேயம் - பக்திக்கு இடையூறான ஆபத்துக் களையெல்லாம் போக்கித் தியானம் செய்யும்படி செய்ய வல்லது என்றபடி. ஆபத்து உண்டாகும்போதெல்லாம் உன் திருவடியை ந்யானித்தோமானால், அந்த ஆபத்து எல்லாம் அதிசீக்கிரம் நீங்குகின்றனவே. இந்திரன் கேரபங்கொண்டு மழைபொழியும்போது உன் திருவடியை நினைத்தோம், உடனே ஆபத்துத் தீர்ந்துவிட்டது. இப்படி பல ஸமயம் நேர்ந்திருக்கிறது என்கிறார்கள்.

பத்மஜ-அர்ச்சீதம்—கன்றுகளையும் கோபவதஸர்
களையும் மறைத்து அபராதஞ்செய்த பிரமதேவன்
அவ்வபராதத்தை மாற்றவேண்டி ஒவ்வொரு தினமும்
கோகுலம் வந்து வணங்கி உன் திருவடியைப் பூஜிக்
கிறான் என்றபடி. (13)

ஸூரதவர்த்தநம் சோகநாசநம்
ஸ்வரிதவேணுநா ஸுஷ்ட்டு சும்பிதம் |
இதரராக விஸ்மாரணம் ந்ருணம்
விதர வீர நஸ்தேதராம்ருதம்|| (14)

(பதவுரை) ஹேவீர - ஏ வீரனான கண்ணனே!
ந்ருணம் - மனிதர்களுக்கு, இதர ராக விஸ்மாரணம் -
மற்ற ஸூகங்களில் ஆசையை மறக்கும்படி செய்வ
தும், ஸ்வரிதவேணுநா - இனிய நாதமுள்ள வேணு
வாத்யத்தால், ஸுஷ்ட்டு-நன்கு, சும்பிதம்-சேர்ந்திருப்
பதும், சோகநாசநம் - துக்கத்தைப்போக்குவதும்,
ஸூரதவர்த்தநம் - பீர்தியை மேன்மேலும் வளர்ப்ப
துமான, தே அதராம்ருதம் - உன் அதரமாகிய அமிரு
தத்தை, ந: விதர - எங்களுக்கு அளித்தருள்வாயாக.

(கருத்து) ஏ வீரனே! மன்னவனாயிருந்து செங்
கோலாட்சி செய்வது முதலிய மற்ற ஸூகங்களில்

ஆசையை மனிதர்களுக்கு மறக்கச் செய்வதும், வேணுவாத்யத்தோடு நன்கு பொருந்தியதால் நாதாமிருதத்தால் வாஸிதமும், ஸம்ஸார துக்கத்தைத் தொலைத்து மேன்மேலும் பிரீதியை வளரச்செய்வதுமான உன் செங்கனிவாயாகும் அமுதத்தை எங்களுக்குத் தந்தருள்.

ஸுரதவர்த்தனம் - சோபநமான ரதீ அடிக்கடி கிடைத்தாலும் த்ருப்தி வருவதில்லை. மேன்மேலும் அது கிடைக்கவேண்டும் என்றே தோன்றுகிறது என்கிறார்கள். “ந்ருணம்இதரராகவிஸ்மாரணம்” என்பதால் புருஷர்களுக்கே மற்றவைகளில் ஆசையைப் போக்குமானால், பெண்களுக்குக் கேட்கவேண்டுமோ என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. “வேணுநா ஸுஷ்டு சம்பிதம்” என்பதால், அதராம்ருதத்தை வேணுவானது ருசி பார்த்ததேயொழிய, முழுவதும் பருகவில்லையென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ந: விதர - காமாக்கியால் தப்தர்களான நாங்களே அம்ருதத்தைப் பெறுவதற்குப் பாத்திரர்கள் என்கிறார்கள். (14)

(அவ) மேலும், உன்பிரிவை ஒரு கூணமும் பொறுக்கமாட்டாதவர்களாய் ஸர்வஸங்கபரித்யாகம் பண்ணின ஸர்வாஸிகள்போல் நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். இவ்விதம் சரணமடைந்த எங்களை நீ உபேக்ஷிக்க விரும்புவது தகுதியா என்று மனமுருகி இரண்டு சுலோகங்களால் சொல்லுகிறார்கள்:—

அடதி யத் பவாந் அஹ்நி காநநம்
 த்ருடி யுகாயதே த்வாம் அபச்யதாம் |
 குடிலகுந்தளம் ஸ்ரீமுகம் ச தே
 ஜட உதீக்ஷதாம் பக்ஷமக்ருத் த்ருசாம்||15)

(பதவுரை) பவாந் - நீ, யத் - எப்போது, அஹ்நி - பகலில், காநநம் - காட்டைக் குறித்து, அடதி - செல்லுகிறாயோ, (அப்போது) த்வாம் அபச்யதாம் - உன்னைக் காணாத ப்ராணிகளுக்கு, த்ருடி - அரைகூணமும், யுகாயதே - ஒரு யுகம்போல் வளர்கிறது. குடிலகுந்தளம் - சரிகுழல்சேர்ந்த, தே ஸ்ரீமுகம் ச - உன் மிக்க சோபையுள்ள திருமுகமண்டலத்தை, உதீக்ஷதாம் - ஆவலுடன்காணும் அந்தப்பிராணிகளுடைய, த்ருசாம் - கண்களுக்கு, பக்ஷமக்ருத் - இமைகளைப் படைத்த பிரமன், ஜட: - மூடனே.

(கருத்து) கண்ணனே! நீ காலிப்பொழுதில் பசுக்களை மேய்ப்பதற்காகப் பிருந்தாவனத்தில் சென்று திரியும்போது உன்னைக் காணப்பெறாத நாங்கள் ஒரு கூணத்தையும் ஒரு யுகம்போல் வளர்ந்துவருவதாக எண்ணித் துக்கப்படுகிறோம். பின்பு, நீ காலிப்பொழுதில் திரும்பிவரும்போது சுரிசுழல்சூழ்ந்த உன் அழகிய திருமுகத்தைப் பிரீதியுடன் ஸேவிக்கும் அந்த நாங்கள் “எங்கள் கண்களுக்கு இமை கொட்டுதலைப் படைத்த பிரமன் அறிவில்லா மூடனே” என்கிறோம் என்கிறார்கள். கண்ணனை ஸேவியாதபோது துக்கம், ஸேவிக்கும்போது கண்கொட்டாமல் பார்க்கவேணும் என்று ஆசை. கண்ணனை ஸேவிப்பதே பெரிய ஸாதம் என்பது கருத்து.

‘த்ருடி’ என்றிருக்கவேண்டியது ‘த்ருடி’ என்றிருப்பது ஆர்ஷம். அதராம்ருத பாந்ததுக்குத் தகாத பசுக்காலத்திலும் உன்பிரிவு மிகவும் அஸஹ்யமாயிருக்கிறது. ராத்ரி காலத்தில் உன்பிரிவு எப்படியிருக்கும் என்று நீயே அறிந்துகொள் என்பது முதல் இரண்டு அடிகளுக்கும் பொருள்.

பக்டிமக்ருத் ஐட: - உன் திருமுகமண்டலத்தை விட மிகவும் இழிவான வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதற்காகத் தேவர்களுக்கு இமைகொட்டாமலிருப்பதைக் கொடுத்து, ஆயுஷ்காலத்தையும் நீண்டதாகச் செய்தான் பிரமதேவன்; பரமபோக்யமான உன் திருமுகமண்டலத்தை எப்போதும் ஸேவிக்க ஆசை கொண்ட எங்களுக்கோவென்றால் இமைகொட்டுவதையும் குறைந்த ஆயுஷ்காலத்தையும் கொடுத்தான்; ஆதலால் அவன் ஐடனே என்கிறார்கள். (15)

(அவ) உனது சரிசூழல்கள்மாத்திரம் குடிலங்கள் அல்ல; நீயும் குடிலனே என்கிறார்கள்:—

பதிஸுதாந்வய ப்ராத்ரு பாந்தவாந்
 அதிவிலங்க்ய தேநந்த்யச்யுதாகதா: |
 கதிவிதஸ்தவோத்கீதமோஹிதா:
 சிதவ யோஷித: சஸ்த்யஜேத் நிகி || (16)

(பதவுரை) அச்யுத - அச்யுதனே! பதி-கணவனையும், ஸுத - பிள்ளையையும், அந்வய - அவர்களைச் சேர்ந்த மற்றவர்களையும், ப்ராத்ரு - உடன் பிறந்தவர்களையும், பாந்தவாந் - மற்ற பந்துக்களையும், அதி

விலங்க்ப - கடந்து, கதிவித: தவ - எங்கள் வாவை அறிந்த உன்னுடைய, உத்கீத மோஹிதா: - உரத்த பாடல்களால் மோஹித்த நாங்கள், தே அந்தி - உன் ஸமீபத்துக்கு, கிதவ - துஷ்டனே! ஆகதா: - வந்திருக்கிறோம். யோஷித: - இப்படிப்பட்ட பெண்களான எங்களை, நிசி - இரவில், க: த்யஜேத் - எவன் தான் விடுவான்?

(கருத்து) நாங்கள் வருவோம் என்று எண்ணி நீ உரத்த நாதத்துடன் வேணுகானம் செய்தாய்; அந்தப் பாடல்களைக் கேட்டு மோஹமடைந்த நாங்கள் கணவன் முதலான ஸகல பந்துக்களையும் விட்டு விட்டு, உன் ஸமீபம் வந்திருக்கிறோம்; இப்படிப்பட்ட இந்தப்பெண்களை உன்னைத்தவிர யார்தான் இந்த இரவில் மறைந்துகொண்டு விட்டுவிடுவார்கள், எவனும் மறைந்து விடமாட்டான்.

கண்ணன்வேயங்குழலாதற்கிறப்பை “நாவலம் பெரிய தீவினில் வாழும் நங்கைமீர்கள் ஈதோரற்புதங்கேளீர், தூவலம்புரியுடைய திருமால் தூயவாயிற் குழலோசைவழியே, கோவலர் சிறுமியரிளங்கொங்கை குதுகலிப்பவுடலுளவிழ்ந்து, எங்கும்--காலலுங்கடந்து

கயிறு மாலையாகி வந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே” என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாடல்களில் பெரியாழ்வார் பாம போக்யமாகப் பாடியுள்ளதைப் பார்க்கவும்.

அதிவிலங்கிய ஆகதா: - பதி முதலானோரிடம் ஸ்நேஹத்தையும் விட்டு, இது தர்மமன்று என்று அறிந்தும் அதையும் விட்டு உன்னிடம் வந்தோம் என்கிறார்கள்.

கதிவீத: - கானங்களின் கதிகளை (ப்ரகாரங்களை) அறிந்த உன்னுடைய-என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே; உன்னுடைய நடத்தையைறிந்த நாங்கள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

“தே ஹி அச்யுத” என்றும் பாடம். தே ஹி - உன்னை என்று பொருள்.

கிதவ - சடனே-‘கூடவிப்ரியக்ருத் சட:’ என்றபடி மறைந்து அப்ரியத்தைச்செய்யும் துஷ்டனே என்றபடி.

அச்யுத-கண்ண! நீ அச்யுதன் என்ற திருநாமத் தை வஹிக்கிறாய்; அதற்கு ஆச்ரிதர்களை ஒருபோதும் விடாதவன் என்பது பொருள். ஆனால் ஆச்ரிதர்களான எங்களை விட்டுவிட்டு மறைந்துவிட்டாய், ஆதலால் நீ

கிதவனே, அச்யுதனல்லன். பின்னும், 'அச்யுதன் என்னும் திருநாமத்தைக் கண்ணன் வஹிக்கிறான், நம்மை ஒருபோதும் கைவிடான், நம்மை ஸந்தோஷப்படுத்துவான்'—என்று நினைத்து மிகுந்த விச்வாஸத்தால், கணவன் முதலானோரையும் விட்டு விட்டு வந்திருக்கும் எங்களை இரவில் நடுக்காட்டில் இப்படிக்கதறவிட்டு மறைந்துள்ள உனக்குக் கிதவன் என்ற திருநாமமே தகுந்தது; அச்யுதன் என்பது தகாது—என்கிற அபிப்பிராயத்தால் சொல்லுகிறார்கள்.

அவ - ஆதலால் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து வருந்தும் எங்களுடைய மனோவியாதியை உன் சேர்க்கையாகும் மருந்தைக் கொடுத்துத் தீர்த்தருள் என்கிறார்கள் மேலிரண்டு சுலோகங்களால்:—

ரஹஸி ஸம்விதம் ஹ்ருச்சயோதயம்
 ப்ரஹஸிதாநநம் ப்ரேமவீக்ஷணம் |
 ப்ருஹதூர: ச்ரியோ தாம வீக்ஷய தே
 முஹூரதிஸ்ப்ருஹா முஹ்யதே மந: || (17)

(பதவுரை) ரஹஸி - ஏகாந்தத்தில் செய்த, தே - உனது, ஸம்விதம் - ஸங்கேதப் பேச்சுக்களையும், ஹ்ருத்சய உதயம் - மன்மதவிகாரத்தைத்தரும், ப்ரேம

வீக்ஷணம் - பிரீதி பொதிந்த கடாக்ஷத்தையும், ப்ர
ஹஸித ஆநநம் - புன்னகை பூத்த திருமுகத்தையும்,
ஸ்ரீய: தாம - மஹாலக்ஷ்மிக்கு உறைவிடமான, ப்ரு
ஹத் உர: - அகன்ற திருமார்பையும், வீக்ஷ்ய - பார்த்து
அதிஸ்ப்ருஹா - மிகுந்த ஆசை (உண்டாகிறது. அத
னால்) மன: - மனது. முஹ்யதே - மோஹம் உண்டா
கிறது.

(கருத்து) ஏகாந்தத்தில் நீ செய்த ஸங்கேதப்
பேச்சுக்களையும், எங்களுக்குக் காமவிகாரத்தை மேன்
மேலும் வளரும்படி பிரீதியுடன் நீ கடாக்ஷிப்பதை
யும், மந்தஸ்மிதத்துடன் மிக அழகிய உன் முகத்தை
யும், மஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தாநமான அகன்ற திரு
மார்பையும் பார்த்த எங்களுக்கு உன்னோடு புணர
வேண்டும் என்ற அவா பெருகிவருகிறது. அப்படி
நேராமையால் எங்கள் மனம் மிகவும் நொந்து மோஹ
மடைகிறது.

“வீக்ஷ்ய தாம” என்றும் பாடம் உண்டு. (17)

வ்ரஜ (ஜ) வநௌகஸாம் வ்யக்திரங்க தே
வ்ருஜீநஹந்தீ அலம் விச்வமங்களம் |

த்யஜ மநாக் ச நஸ்த்வத்ஸ்ப்ருஹாத்மநாம்
ஸ்வஜநஹ்ருத்ருஜாம் யந்நிஷுதநம் || (18)

(பதவுரை) அங்க - ஏ கிருஷ்ண! தே - உனது, வ்யக்தி: - அவதாரமானது, வ்ராஜ வந ஓகஸாம் - கோகுலத்திலுள்ள கோபர்களுடைய, அலம் வ்ருஜிந ஹந்தீ - பாபத்தை அடியோடு போக்குவதாயும், விச்வ மங்களம் - உலகத்துக்கெல்லாம் மங்களத்தைச் செய்வதாயும் இருக்கிறது. த்வத்ஸ்ப்ருஹாத்மநாம் - உன்னிடத்தில் ஆசைகொண்ட மனமுடைய, ந: - எங்களுக்கு, மநாக் ச - கொஞ்சமாயினும், த்யஜ - விடு (அதாவது அதைக்கொடு) எதையென்றால், ஸ்வஜ நஹ்ருத்ருஜாம் - உன்னடியார்களான எங்கள் மனோவியாதியை, யத்-எது, நிஷுதநம் - போக்கவல்லதோ.

(கருத்து) கண்ண! உன் அவதாரம் கோகுலத்தில் வளிக்கும் கோபர்களின் துக்கத்தையும் பாபத்தையும் போக்குவதற்கும் உலகத்துக்கெல்லாம் மங்களத்தைச் செய்வதற்குமன்றோ ஏற்பட்டது. உன்னை அடைய விரும்பும் உன்னுடையவர்களான எங்கள் மனோவியாதியைப்போக்கும் மருந்தொன்றைக் கொடுப்பாயாக. அம் மருந்து எதுவென்பது உனக்குத் தெரிந்ததே. (18)

(அவ) அதிப்ரேமையால் புலம்பிக்கொண்டு
சொல்லுகிறார்கள்:—

யத் தே ஸுஜாத சரணம்புருஹம் ஸ்தநேஷு
பீதா: சநை: ப்ரிய ததீமஹி கர்க்கசேஷு |
தேநாடவீமடஸி தத் வ்யததே ந கிம் ஸ்வித்
கூர்ப்பாதிபி: ப்ரமதி தீர் பவதாயுஷாம் ந: || (19)

(பதவுரை) ஹே ப்ரிய - ஏ ப்ரியனே! யத்-எந்த,
தே - உனது, ஸுஜாத சரண அம்புருஹம் - அழகிய
திருவடியைத்தாமரையை, கர்க்கசேஷு - மிகவும்
கடினமான, ஸ்தநேஷு-கொங்கைகளில், பீதா:-பயந்த
வர்களாய், சநை: - மெல்ல மெல்ல, ததீமஹி - வைத்
துக்கொள்ளுகிறோமோ, தேந - அத்தகைய திரு
வடியால், அடவீம் - காட்டை, (காடுகளில்) அடஸி -
அலைகிறாய், தத் - அந்தத் திருவடி, கூர்ப்பாதிபி: -
கூரிய சிறிய கற்கள் முதலியவைகளால், கிம் ஸ்வித்
ந வ்யததே - எப்படி வருந்தாதிருக்கும்? (வருந்தவே
வருந்தும்; என்று) பவத் ஆயுஷாம் - உன்னையே
பிராணனாகவுடைய, ந: - எங்களுடைய, தி: - மதியா
னது, ப்ரமதி - மயக்கமடைகிறது.

(கருத்து) அன்பனாகிய கண்ணனே! தாமரை போல் மென்மை பொருந்தி அழகியது உன் பாதாப விர்தம். அதை மிகவும் கடினங்களான எங்கள் ஸ்தனங்களில் வைத்தால் நோவப்போகிறதே என்று மிகப் பயந்து மெல்ல மெல்ல வைத்துக்கொள்ளுகிறோம். அப்படிப்பட்ட திருவடிகளால் நீ காட்டில் மேடுள்ளமான தரையில் அலைகிறாயே, அங்குள்ளனவே-சிறிய கூரிய கற்கள், அவைகளினால் திருவடிக்கு நோவு உண்டாகுமே என்று உன் அதீனமான பிராணனைபுடைய எங்கள் புத்தியானது ஸ்வஸ்தமாயில்லாமல் மயங்குகிறதே.

“தேநாடவீம் நயஸி” என்று ஒரு பாடம்; அப்போது அந்தப் பாதத்தால் காடுகளில் மேய்க்கப் பசுக்களை அழைத்துச்செல்லுகிறாயே-என்பது பொருள்.

(ஸ்ரீ பாகவதத்தில் 10-வது ஸ்கந்தம் 31-வது அத்தியாயமான கோபிகாகீதை முற்றிற்று.)

இதி கோப்ய: ப்ரகாயந்த்ய:

ப்ரலபந்த்யச்ச சித்ரதா |

ருருது: ஸுஸ்வரம் ராஜந்

க்ருஷ்ண தர்சந லாலஸா: ||

ராஜர் - அரசனே! இதி-இவ்விதம், ப்ரகாயந்த்ய: - கண்ணனுடைய குணங்களைப் பாடுகிறவர்களும், சித்ரதா - அனேகவிதமாக, ப்ரலபந்த்ய: ச - பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிறவர்களுமான, கோப்ய: -கோபிக்கைகள், க்ருஷ்ண தர்சந லாலஸா: - கண்ணனைக் காண்பதில் பேரவாக் கொண்டவர்களாய், ஸுஸ்வரம் - இனிய குரலுடன், ருருது: - உரக்கப் புலம்பினார்கள்.

இதி - கீழே சொன்னபடியும், மற்றும் பலபடியு மென்றபடி.

ப்ர-காயந்த்ய: - அதிக ப்ரீதியினால் உச்ச ஸ்வரமாக கானம் பண்ணினார்கள் என்றபடி. “சித்ரதா” என்பதை “ப்ரகாயந்த்ய:” என்பதோடும், “ப்ரலபந்த்ய:” என்பதோடும் சேர்த்துக்கொள்ளவும். கண்ணனுடைய பிரிவினால் ஏற்பட்ட துக்கத்தால் மனந் கலங்கியவர்களாய் நிரர்த்தகங்களான பேச்சுக்களைப் பேசுகிறார்கள் என்றபடி. ஸுஸ்வரம் ருருது: - கருணையை விளே விக்கக்கூடிய அழகிய உரத்த குரலுடன் கதறினர். அழுவதும் பக்தியின் மிகுதிக்கு லக்ஷணம் என்று காண்பிப்பதற்காக ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மம் கோபிகள் அழுததையும் ப்ரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்குச் சொல்லுகிறார்.

முதலில் பாடினார்கள். பிறகு பிதற்றினார்கள். பிறகு அழுதார்கள் என்றபடி. எதற்காகக் கதறினர் என்றால்—“கிருஷ்ண தர்சன லாலஸா:” என்கிறார்; தங்க ளது தேஹத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கன்று, கண்ணைக் கண்களால் காணவேண்டுமென்ற மிகுந்த ஆசையுள்ளவர்களாய்க் கதறினர் என்கிறார். “ராஜந்”—கோபிகள் மிகுந்த ஆர்த்தியுடன் இவ்விதம் பாடினதையும், பிதற்றினதையும், புலம்பினதையும் கேட்டு மூர்ச்சையடைந்த பரீக்ஷித்து மஹாராஜனை அழைத்துச் சொல்லுகிறார்.

“சித்ரதா ப்ரலபந்தய:” என்பதால், நான் ஒரு விதம் சொன்னேன், கோபிகளோ இவ்வாறு பல விதமாகப் புலம்பினார்கள் என்று ஸ்ரீசுகர் தெரிவிக்கிறார்.

தாஸாம் ஆவிரபூத் செளரி:
 ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ: |
 பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்ஷீ
 ஸாக்ஷாந் மந்மத மந்மத: ||

பீதாம்பரதர: - பீதாம்பரமுடுத்தினவனும், ஸ்ரக்ஷீ - வநமலை அணிந்தவனும், ஸாக்ஷாத் - ஸாக்ஷாத், மந்மத மந்மத: - மன்மதனுக்கும் மயக்கத்தைக் கொடுக்கும்படியான பேரழகனுமான, செளரி: - கண்ணன், ஸ்மயமார முகாம்புஜ: - புன்னகையோடுகூடின முகாவிந்தத்தையுடையவனாய், தாஸாம் - அந்தக் கோபிகள் முன்னிலையில், ஆவிரபூத் - வந்து தோன்றினான்.

(கருத்து) இப்படிப் புலம்பிக் கதறும் கோபிகள் முன்பு பேரழகனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன், பீதாம்பரமுடுத்து வனமலையணிந்து புன்னகையுடன் கூடிய முகாவிந்தத்துடன் வந்து தோன்றினான்.

மந்மத மந்மத:-இங்கு“ஏகீபவத்பிரயுதைரபி மந்மதாநாம் யத் கார்தி ப்ருஷதாநுக்ருதிர் ந சக்யா | ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய தம் யதுபதிம் யமிநோ஽பி நூநம் ஸ்திரீ பாவமேவ மநஸா பிபராம் பபூவு:” என்கிற யாதவாப்யுதயம் 24-ஸ-82. சுலோகம் அநுஸந்தேயம். (பதினாயிரம் மன்மதர்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தபோதிருக்கும் அழகு எவனுடைய அழகு ஸமுத்ரத்தின் ஒரு திவலையைப் போலிருக்கமுடியாதோ, யதுபதியான அந்தக் கண்ணனைக் கண்டு யோகிகளும் ஸ்திரீயாயிருக்கும் தன்மையை மனதாலே அடைந்தார்கள்.)

“பீதாம்பரம்:” என்றாலே பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவன் என்று பொருள் ஏற்படும். ஆயினும் இங்கு “பீதாம்பரம்:” என்று சொன்னதின் கருத்து—இவ்விதம் கோபிகைகள் புலம்பியதைக் கேட்டருளின கண்ணன் அதிவேகமாக ஓடிவருகிறானும், அப்போது பீதாம்பரம் அவிழ்ந்துவிட்டதாம், அதைப் பாதியுடுத்தும் பாதி கையில் தரித்துக்கொண்டும் ஓடி வருகிறான் என்பது. பீதாம்பரம் - தராயாம்-என்று விக்ரஹம் சொல்லலாம்; பீதாம்பரம் பூமியில் விழுந்து புரளுவதையும் கவனிக்காமல் ஓடிவருகிறான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இப்படிப் புலம்பும் கோபிகைகளின் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காகப் பீதாம்பரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு வருகிறான் என்றும் பொருள் சொல்லாம். “ஸ்ரக்வீ” தான் சாற்றிக்கொண்டிருள்ள மாலையிலுள்ள குளிர்ந்த தாமரை முதலிய மலர்களினால் மதநாக்ரியால் தரித்த அக் கோபிகைகளைக் குளிர்ப்பண்ணுவதற்காகப் புதிய மாலையை அணிந்து வருகிறான் என்றபடி.

மிகுந்த அன்பிற்கிடமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வந்திருப்பதைக் கண்டு அந்தக் கோபிகைகள் ஸந்தோஷத்தால்

மலர்ந்த கண்களுடையவர்களாய் எல்லோரும் ஒரே
 தடவையில் எழுந்திருந்தார்கள். அவனைக்கண்ட ஒரு
 கோபிகை அவன் கைகளைத் தனது அஞ்ஜலியினால்
 பிடித்துக்கொண்டாள்; ஒருத்தி சந்தனம் பூசப்பெற்ற
 கிருஷ்ணனுடைய புஜத்தைத் தந்தேதாள்மேல் எடுத்து
 வைத்துக்கொண்டாள்; ஒருத்தி அவன் மென்ற தாம்
 பூலத்தைத் தன் இருகைகளிலும் வாங்கிக்கொண்டாள்.
 ஒருத்தி அவனது திருவடித்தாமரையைத் தன் ஸ்த
 னங்களில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள். ஒருத்தி
 புருவத்தை நெரித்துக்கொண்டு கோபத்துடன் அவனை
 அடிப்பவள்போல் பார்த்தாள்; ஒருத்தி அவனையே
 கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் த்ருப்தி
 அடையவில்லை. ஒருத்தி அவனைக் கண்டதால் யோகி
 போல் ஆனந்தஸாகரத்தில் மலங்கியிருந்தாள். ஸ்ரீகிருஷ்
 ணனைக் கண்ட ஸகல கோபிகளும் சிக்க ஸந்தோஷ
 மடைந்து, அவனைவிட்டுப் பிரிந்ததால் அண்டான தாபத்
 தை யெல்லாம் துறந்தனர். பிறகு ஸாஸ்கீடைக்கு
 உரியதான வேறொரு மணற்குன்றிற்கு அக்கோபிகை
 களுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சென்றான். பிறகு ஸாஸ
 கீடை நடந்தது.

சுபம்.

59760

113
27
ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ பாதுகா ஸஹஸ்ரம். (ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்காண்டவன் ஸ்வாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்ட பதவுரை கருத் துரைகளுடன் கூடியது) 14 ஸஞ்சிகை	8	0	0
ஷை இரண்டு வால்யும் பயிண்டு	10	0	0
ஸ்ரீஸ்துதி பதவுரையுடன்	0	4	0
ரகுவீர கத்யம் ,,	0	8	0
கோபிகா கீதை (பதவுரை கருத்துரை களுடன் கூடியது)	0	6	0
ஸ்ரீஸூக்தம் (தமிழுரை)	0	5	0
சதுசுலோகி ,,	0	2	6
லக்ஷ்மீ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்ரம். (தமிழுரை யுடனும், பாரதம் சாந்திபர்வத்திலுள்ள லக்ஷ்மீ-இந்தி ரன் ஸம்வாதத்துடனும் கூடியது)	0	6	0
திருப்பாவை திருப்பள்ளியெழுச்சி. அரும்பதவுரையுடன்	0	4	0
முகுந்தமாலை (பொழிப்புரையுடன்)	0	3	0
ஸ்ரீஸ்துதி (விஷ்ணுபுராணத்திலுள்ளது)	0	4	0

விலாஸம். சி. ர. ஸ்ரீ நிவாஸ பாட்ராசார்யார்,
47, பாட்ராசார்யார் தெரு,
கும்பகோணம்.